

«Η Πατρίς είναι μια πραγματικότης 'Απτή, άλλα και "Αθίκτος»

4 ΔΥΝΓΟΝΣΤΟΥ

ΔΕΚΑΠΤΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΚΟΜΜ· 4· ΔΥΝΓΟΥΣΤΟΥ

Άριθμός φύλλου 7

1 Νοεμβρίου 1965

Τιμή φύλλου δρχ. 2

Η πραγματική Έλλας ώμιλησε: «Ζήτω ή 4η Αύγουστου!»

11.000 ΕΝΘΟΥΣΙΩΝΤΟΣ ΛΑΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ

ΠΛΗΘΟΣ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΩΝ ΠΑΡΕΣΤΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΟΠΡΕΠΗ ΤΕΛΕΤΗΝ

Έμπνευσμένος και διάπυρος ό λόγος τοῦ Κωνστ. Μανιαδάκη

Χιλιάδες λαού είχαν καλύψει δλους τους χώρους πέριξ τοῦ Τάφου τοῦ άειμνήστου 'Αρχηγού

Πρωτοφανής διὰ μνημόσυνον ὑπῆρξεν ἡ κοσμοσυρροή εἰς τὸ Α'. Νεκροταφείον 'Αθηνῶν τὴν μεσημέριαν τῆς 28ης Οκτωβρίου 1940, ἐκτιμηθεῖσα εἰς 11.000 λαού. Η λαϊκή συμμετοχὴ ἥτο αὐθόρυμπτος καὶ ἐνθουσιώδης. Πλήθη λαού προστήρχοντο εἰς τὸ Νεκροταφείον ἀπὸ τῆς 11ης πρωινῆς ἡδη, ἥτοι μίαν καὶ ἡμίσειαν ὡραν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς τελετῆς. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ 'Αθηναίοι ἥρχοντο διὰ νὰ ἀποτίσουν εὐλαβίκὸν φόρον τιμῆς καὶ λατρείας εἰς τὸν ἀείμηντον 'Ιωάννην Μεταξᾶν, τὸν μέγαν 'Εθνικὸν Κυβερνήτην. 'Ηρχοντο διὰ νὰ ὑποκλιθούν πρὸ τοῦ Τάφου τοῦ 'Αρχηγοῦ, ὁ ὄποιος πρὸ 25 ἀκριβῶς ἐτῶν μὲν μίαν μόνην του λέξιν, «ΟΧΙ», ἐλάμπρυνε ὀλόκληρον τὴν νέαν 'Ελληνικὴν Ιστορίαν. 'Εκείνος ἀνύψωσε τότε τὸν λαόν του εἰς τὰς ὑψηλοτέρας κορυφὰς τῶν μεγάλων Ἑλληνικῶν παραδόσεων. 'Ο λαὸς τώρα προσήλθεν εὐγνωμονῶν νὰ ὑψώσῃ τὸν 'Αρχηγὸν του εἰς τὴν ὑπεράπτην σφαῖραν τῶν ἡρώων, τῶν θρύλων, τῶν ἡμίθεων. Καὶ ἡ ὑπεράπτη αὐτὴ σφαίρα είναι ἡ ίδια ἡ καρδιὰ τοῦ λαοῦ. 'Η θερμὴ ἔλληνικὴ καρδιά.

Εἰς μίαν τόσον μεγάλην 'Εθνικὴν 'Ἐπέτειον, τὴν 28ην Οκτωβρίου, εἰς μὲν τὴν Μητρόπολιν προστήρχοντο οἱ κομματάρχαι, ἐνῶ οἱ ἔγκαθετοί των εἰς τοὺς δρόμους ἀλληλούεριζοντο ὡσάν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἐκλογικῆς περιόδου, εἰς δὲ τὸ Α'. Νεκροταφείον 'Αθηνῶν συνέρειν ὁ γιγαντὸς ἀθηναϊκὸς λαὸς καὶ ἐώρταζεν ἐν μεγάλῃ ἔθνικῇ ἔξαρσει τὸ ιστορικὸν ΟΧΙ καὶ τὸν πολεμικὸν θρίαμβον τῆς 'Ελλάδος! Καὶ ἐνῶ οἱ Δημοκράται ἔχρησιμοισιν τὴν Μεγάλην 'Ημέραν ὡς πρόσχημα διὰ νὰ ψηφισθήσουν, οἱ "Ελληνες Πατριώται

ἐώρταζον τὰ 'Επινίκια ἐπὶ τοῦ Τάφου τοῦ Μεγάλου Νικητοῦ! Τί καλύτερον μνημόσυνον θὰ ἦθελεν ἡ ψυχὴ τοῦ 'Ιωάννου Μεταξᾶ;

'Αθρόας ἥτο ἡ προσέλευσις τοῦ λαοῦ τῆς Πρωτεύουσῆς εἰς τὴν ὥραίν αὐτὴν ἔθνικὴν τελετὴν. Μέγας ὀριθμὸς ἐκλεκτῶν προσωπικοτήτων παρέστη εἰς αὐτὴν, μεταξὺ τῶν ὅποιων διεκρίναμεν τοὺς κάτωθι: Τοὺς 'Υπουργοὺς τῆς 4ης Αύγουστου Κάβδαν, Κυρίμην, Νικολόπουλον, Οἰκονομάκον καὶ Σακελλαρίου. Τοὺς ποών 'Υπουργούς Βραντόπουλον, Γεροκώστοπουλον καὶ Παπακωνσταντίνου. Τοὺς Βουλευτάς, Γ. Μεταξᾶν, Καρατζένην καὶ Περρωτήν. Τὸν πρώην Πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου 'Επικρατείας Πουλίτασαν. Τοὺς Καθηγητὰς Πανεπιστημίου Βεζανῆν, Κορρέν, Μαρινάτον καὶ Φωκᾶν. Τὸν Δήμαρχον 'Αθηναίων Πλυτάνιον καὶ τὸν Αντιδήμαρχον Ρίτσον. Τοὺς Δημοτικούς Συμβούλους 'Ανεστην, 'Αποστολάτον, Κανελλόπουλον, Λέκκαν καὶ Παπαρρήγουπουλον. Τοὺς ποιλίτευτὰς Καλαμαρᾶν, Λύραν καὶ Μυριάνθην. Τοὺς Ναυάρχους Κισσάσεν, Γρηγορακάκην καὶ Γκιώνην. Τοὺς Στρατηγούς 'Αγόρων, Βάσσον, Βαλσαμάκην, Γιανονόπουλον, Γιαννικόπουλον, Δράκον, Δαφνίδη, Δρακουλαράκον, Δόβαν, Δραγούμην, Εύθυμιον, Ζακυνθηνόν, 'Ηλιόπουλον, Καραγιάνην, Καραπιπέρην, Καλλικούρδην, Καλέντζον, Καραβίτην, Κουρούλην, Κέτσεαν, Κολοκοτρώνην, Καραπατέαν, Καμουστήνη, Καρατάσον, Κίτσον, Κοντόπουλον, Κονδύλην, Κρυστάλλην, Λάδωσην, Μουρκογιάνην, Μπεθάνην, Μπάρτζην, Μαντάν, Μπάρλαν, Ντάκον, Όρφανόν, Πατίλην, Πέππαν, Πολυχρονόπουλον, Πετζόπουλον, Παπαευθυμίου, Πιτσίκαν, Παπαθανα-

σίου, Παρλαβάντζαν, Πίσπαδόπουλον, Παυλόπουλον, Παιανιδιαμαντόπουλον, Ραζήν, Σοφράν, Τσακαλώτον, Τομαράν, Ταβουλάρην, Τσιγκούην, Φροντιστήν καὶ Χρυσοχόου. Τοὺς πρώην Διευθυντὰς 'Αστυνομίας Γαρέζον, Μπουραντάν, Ρακιντζῆν καὶ Σπύρου.

"Εξόχος ὑπῆρξεν δὲ λόγος τοῦ 'Υπουργοῦ 'Ασφαλείας τῆς 4ης Αύγουστου Κωνσταντίνου Μανιαδάκη, ὁ ὄποιος ἐσκορπούσε μὲ τὴν βροντώδη φωνὴν τοῦ ρίγη ἐνθουσιασμού καὶ συγκινήσεως εἰς τὸν λαόν. Διαρκώς διεκόπτετο ὁ λόγος ἀπὸ παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ λαϊκὰ συνθήματα, ἐκ τῶν ὅποιων ἐκυριάρχει τὸ «Ζήτω ή 4η Αύγουστου».

Πολυάριθμοι στέφανοι κατετέθησαν ἐπὶ τῷ Τάφῳ τοῦ άειμνήστου 'Αρχηγοῦ 'Ασφαλείας τῆς 4ης Αύγουστου 'Ιωάννου Μεταξᾶ. 'Εκ μέρους τοῦ 'Κόμματος 4ης Αύγουστου» κατέθεσε στεφάνους ἡ Διοικούσα 'Επιτροπή αὐτοῦ, ἡ 'Εκτελεστική 'Επιτροπή καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Τομέως Θεσσαλονίκης.

Ο λόγος τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μανιαδάκη ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Τὸ 1940 δὲ Μουσσολίνι ἐπέλεξε τὴν ἡμέραν τῆς 28ης Οκτωβρίου, ἐπέτειον τῆς θριαμβευτικῆς πορείας τοῦ Φασισμοῦ πρὸς τὴν Ρώμην, διὰ νὰ σου στείλῃ, ὀνθάνατο Μεταξᾶ, τὸν Γκράτοι καὶ νὰ σου ζητήσῃ τὴν ἐντὸς τριῶν ὡρῶν παράδοσιν ἀμαζητὶ τῆς Ελλάδος, διότι ἐπεθύμει καὶ ἐπίστειν ὅτι θὰ πρα-

Ο 'Υπουργὸς 'Ασφαλείας τῆς 4ης Αύγουστου Κωνσταντίνος Μανιαδάκης δημιύλων πρὸ τοῦ Τάφου τοῦ 'Ιωάννου Μεταξᾶ.

γματοποιοῦσε μίαν ὁμοίαν θριαμβευτικὴν πορείαν εἰς τὴν Ελλάδα.

Τὸ «ΟΧΙ» τὸ δόποιον ἀντέταξες εἰς τὸν νυκτερινὸν ἐπισκέπτην καὶ τὸ δόποιον δὲν τὸ ἐσκέφθης καὶ δὲν τὸ ἀπεφάσισες τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ ἔξεστόμησες. ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ ἐπὶ ἔξαρηνον ἀντίστασί μας,

• Συνέχεια εἰς τὴν 5η σελίδα

πριακών πυραύλων, όπου δὲν είχον άποκρυψή καὶ πολλοὶ ἀποδέκται τῶν «μυστικῶν κονδυλίων» διὰ προσφερθείσας ὑπὸ τούτων ὑπηρεσίας κεφαλαιώδους ἔθνικῆς σημασίας. Ποίος, ἐπὶ τέλους, δὲν ἀντιλαμβάνεται, διτὶ ἡ δημοκρατία ἀποτελεῖ ἀναχρονιστικὸν πολίτευμα, μὴ συμβιβάζομενον μὲ τὰς συγχρόνους ἀνάγκας τῆς κρατικῆς πολιτικῆς, ἡ ὅποια ἀπαιτεῖ εὐελιξίαν, μυστικότητα, κρυφήνιαν καὶ πολλάκις διπροσωπίαν;

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΑΣ

Φαίνεται ὅτι ἡ ἐρυθρᾶ ἴντελλιγκέντσια ἐλκύεται ἴδιατέρως ἀπὸ τὴν «Γλυκεὶα Ζωὴ». Μετὰ τὸ ιότερα, τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ ἐν Παρισίοις διαμερίσματα τοῦ τέως Σκοπιανακίου κ. Μίκη, ἄλλο κρούσμα νεοπλουτισμοῦ ἐστιμένη προσφάτω. Καμμουνιστής δουλευτὴς δ. κ. Ν. Κ., μέλος τῆς αὐταρέσκειας ἀποκαλούμενης «πνευματικῆς πρωτοπορίας», προσεκάλεσεν ἐπεισόδιον εἰς τὰ γραφεῖα δερποπορικῆς ἑταῖρίας, ἀπαιτών νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὴν πρώτην θέσιν (ῶς ἐδικαιούτο, κατὰ τοὺς ισχυρισμούς του) πάρ' ὅλον ὅτι τοῦ ἐδηλώθη, πώς αὕτη ἦτο ἡδη συμπεπληρωμένη. Μετὰ τὴν κατηγορηματικὴν ἄνησην τῆς ἑταῖρίας νὰ ἐκδιώξῃ πληρωσόντα πελάτην τῆς χάριν τοῦ «τεῖχοπατζῆ» κ. βουλευτοῦ, σύντος συνειδιβάσθη δεχθεὶς νὰ ταξιδεύσῃ μὲν εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς Δευτέρας θέσεως (μαζὶ μὲ τὸν ὄχλον), ἀλλὰ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ τοῦ προσερέφετο γεῦμα πρώτης θέσεως, μετὰ τοῦ συνηθισμένου χαδιαρίου καὶ καμπανίου.

Εἶναι αὐτὸς ποὺ λένε, «Προλετάριοι ὅλου τοῦ κόσμου ἐνωθῆτε, κτλ. κτλ.»!

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΗ» δημοσιεύεται ἔνα ἀφήγημα ποὺ «ξαναζωντανεύει μιὰ ἀπὸ τις πιὸ διδακτικὲς σελίδες τῆς ιστορίας», καὶ τὸ ὅποιον ἀναφέρεται εἰς τὸν ἀποκεφαλισμὸν τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Α', δ. ὅποιος «έχασε τὸ κεφάλι του, γιατὶ τάλμησε νὰ ποδοπατήσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ».

Γράφει λοιπὸν ὁ «Ιστορικός» τῆς «ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΗΣ», διτὶ «Ο Κρόμβελ ἐθριάμβευσε καὶ στὴν συντηρητικὴν Ἀγγλία ἀνεκρύθη ἡ Δημοκρατία».

Πράγματι, μετὰ τὴν θεατικὴν καταδίκην τοῦ Καρόλου ἀνεκρύθη ἡ δημοκρατία, ἀλλὰ νὰ μὴ λησμονήσῃ ὁ «Ιστορικός» νὰ ἀναφέρῃ ὅτι «Τὴν 20ὴν Απριλίου 1653 ὁ Κρόμβελ προσβίνει εἰς τὴν διαίσιν διώλυσιν τοῦ μιστοῦ πλέον καταστάνος κοινοβουλίου καὶ ἐγκαθιστᾶ στρατιωτικὸν δικτατορίαν ὑπὸ τὴν προσωπικήν του ἡγεσίως (ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Η. Κυριακοπούλου σελ. 13).»

ΟΙ ΑΟΡΑΤΟΙ ΜΑΓΕΙΡΟΙ

Μὲ τὸν τίτλον «Αύτοκριτικὴ» ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Καθημεριή» τῆς 17.10.65 ἐν χρονογράφημα, ἀπὸ τὸ ὅποιον μεταφέρομεν δύο ἀποκαλυπτικά ἀποσπάσματα:

«Ἐγράφει κάποτε ἡ βαρυστήμαντη ἀνοησία, ὅτι δὲν είναι ἐπιχειρηστική; Τότε τί είναι; Προταγάνδα; Μία ἐφημερίδα ποὺ δὲν είναι οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητη, είναι ἀπλούστατα... ἔχηται. Κάποιος πληρώνει τὰ σπασμένα, γιὰ καπιούν δικόν του λόγον, σπανίως ίθελογικὸν καὶ πατριωτικόν, πιστέψετε μας ἐμάς ποὺ τὰ ξέρομε!»

«Τὶ ἀγώνιες, κάθε αὐγὴ, κάθε ἡμέρα, γιὰ νὰ σερβιρισθῇ εἰς τὸν ἀναγνώστη ἡ σωστὴ συνταγή, ποὺ θὰ ικανοποιήσῃ τοὺς ἀδράτους μαγείρους καὶ θὰ ξεγελάσῃ καὶ τὴν πελατεία!»

Τὸ ὥραιον είναι ὅτι ἡ ἀφελῆς πλεστεία ἔχει τόσον πολὺ ἔθισθη εἰς τὴν χρονίαν δηλητηρίστων, μὲ τὴν ὅποιαν τὴν τροφοδοτοῦν οἱ «ἀόρτοι μάγειροι» τῆς δημοκρατίας, ὃστε δὲν δύναται πλέον νὰ ἀναπτήσῃ ἀπὸ ἀγονάκτησιν, οὔτε καὶ ὅταν γίνωνται μπρὸς στὴν μύτη τῆς ἀποκαλύψεως σὸν τὶς πάρα-πάνω!...

ΤΟ ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟ ΝΑΙ

Οἱ τιποτένιοι ἀντίπαλοι τοῦ I. Μεταξὰς ἀγωνίζονται μὲ μίσος ἐναντίον του, διότι τὸν φοβοῦνται καὶ νεκρὸν ὀκόμη. Καὶ δικαίως δὲν φοβοῦνται, διότι ὁ Μεταξὰς ἀπέθανεν ὡς ἀνθρώπος ἀλλὰ ζῆται ὡς ίδεα. «Ἡ ιδέα τῆς 4ης Αύγουστου ἐκπροσωπεῖ τὸν ἑλληνικὸν ἔθνικον, συνεπῶς καθὲ σύγχυτις μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ναζισμοῦ ἀποτελεῖ πρᾶξιν κοκόποιστον καὶ ἀποράδεκτον, διότι ὁ ναζισμὸς είναι ἀπλῶς καὶ μόνον ὑπόθεσις τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους καὶ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν 4ην Αύγουστου, ἡ ὅποια συνιστά τὴν πλέον ἐξειλιγμένην μορφὴν τοῦ ἑλληνισμοῦ. Εἰς ἐκείνους λοιπὸν ποὺ θὰ συσχετίσουν καὶ πολὺ περισσότερον θὰ ταυτίσουν τὴν 4ην Αύγουστου μὲ τὸν ναζισμὸν δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ καταλ-

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Ἡ δημοκρατία προχωρεῖ, τὸ ἔθνος δυθίζεται

Μετὰ ἀπὸ τὴν πριμοδότησιν τὴν ὅποιαν ἔκανε ἡ ΕΔΑ πρὸς τὴν E.K. ἐφάνη, ὅτι ἐμειώθη ἡ δύναμις τοῦ κομμουνισμοῦ. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι ἀλληλές. Μία μερὶς ψηφοφόρων τῆς ΕΔΑ κατόπιν δισταγῆς μετεποτίσθη πρὸς τὸ Κέντρον, χωρὶς βεβαίως νὰ γίνη Κέντρον. «Ἡ ιδεολογία δὲν ἥλλαξε διόλου. Ἀπλῶς ἡ κομματικὴ σκοπιμότης ἐπέβαλεν αὐτὴν τὴν τακτικὴν πρὸς ἔκδιωξιν τῆς λεγομένης Δεξιάς.

Εὐλόγως προβάλλει τὸ ἔρωτημα: Τί ἐζήτησεν ἡ ΕΔΑ ἀπὸ τὴν E.K. ὡς ἀντάλλαγμα τῆς πριμοδότησεως;

Ἐξήτησε κυρίως τρία πράγματα. Πρῶτον, κλονισμὸν κύρους Βασιλέως καὶ διάβρωσιν στρατοῦ. Δεύτερον, δημιουργίαν πνευματικοῦ προλεταριάτου καὶ τρίτον ἐπαναφορὰν εἰς τὴν Ἐλλάδα τῶν πρακτώρων τοῦ μπολσεβικισμοῦ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ.

«Ο Γεώργιος Παπανδρέου, ὁ ὑπὸ τοῦ Παγκάλου ὀποκληθεὶς «ἀνεμοδείκης μὲ κεφαλῆν πετεινοῦ», ἐστράφη ὁριστικῶς πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς καταστροφῆς τοῦ ἔθνους. «Ἡ ἀρχομανία καὶ αἱ ἀρρωστημέναι μικροφιλοδοξίαι τῶν πολιτικάντηδων τῆς δημοκρατίας ἔδωσαν εἰς αὐτὸν τὴν εὐκαριότην καὶ αὐτοσυνακηρυχθῆ Σωτήρ, Ἐθνάρχης, Ἀναμορφωτής καὶ νὰ λάβῃ μάλιστα περγαμηνὰς βεβαιούσας δόλας αὐτὰ καὶ ἔξευτελιζούσας ἔκείνους ποὺ τοῦ τὰς ἔδωσαν.

«Ἡ κωμῳδία ποὺ θὰ κατέληγε εἰς τραγωδίαν δὲν συνεχίσθη ἐπὶ πολὺ. Χάρις εἰς τὴν ἔθνικὴν στάσιν τοῦ Βασιλέως ἐτέθη τέρμα εἰς τὴν ὑπερέττων, ποὺ ἐλέγετο Κυβέρνησις Παπανδρέου καὶ Υίον, καὶ κατεδίχθη εἰς τοὺς ὑπονομευτὰς τῆς ἔθνικῆς ἀνεξαρτησίας, ὅτι δὲν ἀνέχεται πλέον τὰ πειράματα τῶν Ἀμερικανοτροπικούτων.

Πρὸς στιγμὴν ἐπῆλθε βεβαίως κάποιας ἀνακούφισις εἰς τὸν ἔθνικόφρονα κόσμον, διότι ὁ λυσσαλέος ἐσχατόγηρος εύρεθη εἰς τὸ ἀναρχικὸν πεζοδρόμιον, ὃπου καὶ ἦτο ἡ θέσις του. «Ἐπηκοολούθησεν ἐπίσης μία κάποιας ἔχυγίασις τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, διότι ἦτο ἀπαράδεκτον διαβρωτικὰ πρόσωπα τύπου Παπανούσου, ποὺ πιστεύουν ὅτι «ὁ πατριωτισμὸς εἶναι μιὰ κούφια καὶ μολαταῦτα ἐπικινδυνὴ λέξη» (ΠΕΡΙ ΗΘΙΚΗΣ σελ. 163), νὰ εὐρίσκωνται ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Εθνικῆς Παιδείας, τῆς Ασφαλείας καὶ τῆς Αμύνης τῆς χώρας.

«Ἡ τομὴ ὅμως τοῦ εὐεργετικοῦ νυστεριοῦ δὲν ἦτο ἀρκετὰ βαθεῖα, ὡστε νὰ ἔχαλειφθῇ δόλοκληρος ἡ σῆψις, διότι ναὶ μὲν ἔξειδιώθησαν οἱ ἀποθραυσιθέντες παπανδρεοκομμουνισταί, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν λειτουργοῦν καθὼς πρέπει οἱ νόμοι, ἔχακολουθοῦν νὰ παραμένουν ἀκόμη εἰς ἐπικαρίους θέσεις ἀπομαντίας, ποὺ πιστεύουν ὅτι τὸν φανταστικὸν πατριωτισμὸν καὶ μετεπένθητην ήδη δημοκρατίαν δύναται εἶναι τὸ καθεστώς—θὰ γίνεται δὲν θὰ είναι παρὰ θεατρινισμοὶ τοῦ δημοκρατικοῦ θιάσου μαριονεττῶν, ποὺ κινούνται δειμέναι ἀπὸ τὰς δημοσίες ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὰς δημοσίες ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὰς δημοσίες ἀπομάκρυνσιν τῶν πλειονότητας τοῦ έθνους.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ E.K. διαλυθεῖσα εἰς τὰ

ἔξι ὡν συνετέθη ἀνέτρεψε τὰ σχέδια τῶν κομμουνιστῶν καὶ τοὺς ἔκανε νὰ μεταβάλουν τακτικήν. «Ἡ νέα μορφὴ ἀγώνος παραμένει ἀκόμη ἀγωνιστος, διότι δὲν ἔχει ἀποφασισθῆ, ὡστε νὰ μεταβαθῆ ἀπὸ τὸν ραδιοσταθμὸν τῆς φωνῆς τῆς ἀλήθειας» ἢ νὰ περιληφθῇ εἰς τὰς συνεντεύξεις τῶν μελών τοῦ Π.Γ. τοῦ ΚΚΕ, ποὺ δημοσιεύει ἡ «ΑΥΓΗ». Εκείνος ὅμως ποὺ μετὰ βεβιότητος δύναται νὰ είπωθη εἰναι, ὅτι εἰς τοὺς κομμουνιστὰς ἔδόθη ἡ ἐντάσεως τοῦ Π.Γ. τοῦ ΚΚΕ, ποὺ δημοσιεύει ἡ «ΑΥΓΗ». Εκείνος ποὺ μετὰ βεβιότητος δύναται νὰ είπωθη εἰναι, ὅτι εἰς τοὺς κομμουνιστὰς ἔδόθη ἡ ἐντάσεως τοῦ Π.Γ. τοῦ ΚΚΕ, ποὺ δημοσιεύει ἡ «ΑΥΓΗ».

«Ἡ διάλυσις τῆς E.K., ἐκτὸς τῆς ἀναταραχῆς ποὺ προεκάλεσεν εἰς τὴν ΕΔΑ, θὰ ἔχῃ ὅπωσδήποτε καὶ ἀντίκτυπον ἐπὶ τῆς E.P.E, ἐφ' ὅσον καὶ ἔκει κοχλάζουν ύπτραι. Οὕτως ἀναμφισθητήτως θὰ ἔμφανισθούν νέα σχήματα καὶ θὰ γίνουν μεταποτίσεις καὶ συγχωνεύσεις. «Ολα αὐτὰ εἰναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν δημοκρατίαν, ἐπειδὴ διὰ τὸν πολιτικὸν συνθημάτων.

Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

MALANADIKA

γίσταμεν ἄγνοιαν ή κακοπιστίαν.

"Ας ἐπιτανέλθωμεν δῆμος εἰς τὸ θέμα μας, τὸ ὅπεριον ἀφορᾶ τὴν προσπάθειαν τῶν θημακρατῶν καὶ τῶν κομμουνιστῶν νὰ ἀποστιωπήσουν τὸ δῆναμα τοῦ I. Μεταξό, νὰ δυσφημήσουν τὴν 4ην Αύγουστου καὶ γενικῶς νὰ δύμαρώσουν μὲ τὸν πικρόχολον τύπον των τὰ ιστορικὰ ἐπιτεύγματα τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτεύματος τῆς 4ης Αύγουστου.

Τὸ κεφαλαιοθημαστιγραφικὸν συγκρότημα Λαμπτράκι
ἀνέθεσεν εἰς κάποιον ἀνώνυμον ὄφρογράφον τὴν μελέτην
τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 καὶ ἔκεινος, ἀντάξιος τοῦ ἐρ-
γοδότου του, ἤρχισε τὴν συστηματικὴν παραποίησιν τῆς
ἱστορίας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνεφέρθη καὶ εἰς σχετικὸν
βιβλίον τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἰταλίας Γκράτσι, ὁ ὅποιος
γράφει ὅτι ὁ Μεταξός ἔδεικνε «στοργὴν» ἔκαντι τοῦ Ἰ-
ταλικοῦ Φασισμοῦ.

Αναμφισβήτητον γεγονός είναι ότι δ Μεταξάς διπλωματικώτατα φερόμενος ἀπέφευγε κάθε ἐνέργεια, που θά εξίθει εἰς τὸν Μουσσόλινι τὴν ἀφορμὴν νὰ ἴσχυρισθῇ ότι ἐ· Ἐλλάς παραβιάζει τὴν οὐδετερότητά της καὶ ἔτσι νὰ δικαιοισθῇ κάπτως τὴν ἀπρόκλητον ἐπίθεσίν του. Αὐτὸς δύμας ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρηθῇ «στοργή». Καὶ ἀσφαλώς κούθε ἄλλο παρὸς «στοργή» θιάτρα τὸν Ἰταλικὸν Φασισμὸν ἀπετέλει ἡ συντελεσθεῖτος μυστικὴ ἐπιστράτευσις τοῦ πλήρως ἀνάδιψανωθέντος ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Εἳς ἄλλους δ «ἱστορικὸς» τοῦ «Βήματος» νὰ μὴ σταματᾶ εἰς ἓνα κοκομεταφρασμένον σημεῖον τοῦ βιβλίον τοῦ Γκράτσι, ἀλλὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν θιάτρα νὰ ίδῃ μὲ πόσην «στοργὴν» συμπεριεφέρθη δ Μεταξάς εἰς τὸν Γκράτσι τὴν προίσιν τῆς 28ης Ὁκτωβρίου 1940.

Αλλά έφ' όσον άσχολούνται μὲ τὴν 28ην Οκτωβρίου 1940, διατί δὲν ταλμούν νὰ κάνουν μαζί μας μίστην πατέρα διαφόρου συζήπτιμου σχετικώς μὲ τὸν Εθνικὸν ἄγωνα, τὸν διποίον—συμφώνως μὲ ἐπίσημα στοιχεῖα—ἐπρόδωσαν τόσον οἱ δημοκράται όσον καὶ οἱ κομμουνισταί; Νὰ είναι πάντως βέβαιος ὁ «ιστορικὸς» τοῦ Βήματος, ὅτι θὰ ἀποκαλύψτων σιγά-σιγά ἔκεινους, ποὺ ὅταν ὁ Μεταξᾶς ἔλεγεν ΟΧΙ, ἔλεγον ΝΑΙ.

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ

Λέγουν, ότι ο Παπανδρέου δὲν είναι πραγματικός δημοκράτης. Ποιός τόπε; Δημοκράτης λέγεται ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει, ότι ο λαός πρέπει νὰ κυβερνᾷ. "Οσον δὲ ὀλιγωτέρους περιορισμούς δόχεται κανεὶς εἰς τὴν ἔξουσίαν τοῦ λαοῦ, τέσσον καλύτερος δημακράτης είναι.

“Οποιος δὲν θέλει τὸν Βασιλέα εἰς τὸ Κράτος, ήμ-
πορεῖ νὰ μὴ πιστεύῃ εἰς τὴν Βασιλευομένην Δημοκρατίαν,
ἀλλὰ εἰς τὴν Δημοκρατίαν πιστεύει. Καὶ μάλιστα εἶναι
ἔνας καλὸς δημοκράτης, ἐφ' ὅσον ἀπαλλάσσει τὸν λαὸν
ἀπό ἔνα συγκινεθερώντα παράγοντα. Εἶναι θὲ δὲ ἀκόμη κα-
λὺτερος δημοκράτης, ὅποιος ἀρνεῖται καὶ τὴν ἔξουσίαν
τῆς Βουλῆς (ῳδὲν ἔχωμε Βουλευτοκρατία, ἀλλὰ Δημοκρα-
τία), ἥπως εἴπεν δὲ Παπανδρέου. Τὸ ἄκρον ἀστον δὲ τῆς
Δημοκρατίας εἶναι ή ἀσυνδοσία τοῦ λαοῦ ἀνευ τῆς συμπα-
ρουσίας οὐδεμιᾶς ἐτέρας ἔξουσίας (ἀστυνομικῆς, δικα-
στικῆς, κρατικῆς κλπ.). Κάποτε θὰ μᾶς φθάσῃ καὶ ἐκεῖ
δ. κ. Παπανδρέου. Διάτι ἔχει δλον τὸ ταλέντο τοῦ δημο-
κράτου. “Ἄς μὴ πτοήται λοιπὸν ἀπὸ τὰς συκοφαντίας
τῶν ἀντιπάλων του. Αὔτοὶ εἶναι κίνδηλοι δημοκράται! ...”

ΡΟΔΕΣΙΑ

Τὸ ἀνθηρότερον Κράτος τῆς Ἀφρικῆς, μετὰ τὴν Νοτιοαφρικανικὴν "Ενωσιν, είναι ἡ Ροδεσία, εἰς τὴν ὅποιαν ἔχει ἐπιτευχθῇ ικατὰ ὑποδειγματικὸν τρόπον ἡ ἐν ὁγαστῇ συμπνοίᾳ συνεργασία τῶν λευκῶν καὶ μαύρων κατοίκων της. 'Η μορφωτικὴ στάθμη τῶν μαύρων ἀνέρχεται συνεχῶς, χάρις εἰς τὴν οὐσιαστικὴν βοήθειαν τῶν λευκῶν, ικατὸ τὸ βιοτικὸν ἐπίπεδον ὀλοκλήρου τοῦ λαοῦ είναι ὑψηλότατον. Δικαίωμα ψήφου ἔχουν μόνον οἱ λευκοὶ καὶ μαύροι πολῖται, οἱ εὐρισκόμενοι ἄνω ἐνὸς ὠρισμένου μορφωτικοῦ ἐπιπέδου. Αὐτὸς ἄλλωστε δὲ λόγος—δὲ περιορίζων ἀξιολόγως τὴν ἐπιπολασίαν καὶ ἐπικινδυνον ὅπημακρωτικὴν ὀρχὴν τῆς ισότητος τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων—ὑπῆρξεν ἡ πρόφασις διὰ νὰ κηρύξουν «ἴερον» πόλεμον ἐναντίον τῆς Ροδεσίας ὅλα τὰ ἴμπεριαλιστικὰ συγκροτήματα τοῦ Κόσμου, 'Αναταλῆς καὶ Δύσεως. Ματαίως προσποιεῖ δὲ πρωθυπουργὸς τοῦ Κράτους Γιάννη Σμίθ, μὲ τὴν σύμφωνον γνώμην ὅλων τῶν φιλάρχων τῆς χώρας, νὰ καταστήσῃ τὴν Ροδεσίαν ἀνεξάρτητον. 'Η Ἀγγλία, μεταφειριζομένη πᾶν ὀθέμιτον μέσον κρατεῖ δέσμιμον τὴν χώραν εἰς τὸ ὄρμα της. 'Η Ἀμερικὴ δὲ καὶ ἡ Ρωσία συμφωνοῦν, διότι ἐπιδιώκουν ἐν νέον χάριος τύπου Κογκό, ἀποβλέπουσαι δι'. ὥστοι ἐκάστη εἰς ἴδιους ὄφελος.

ΟΗΕ πρό διάγων μημέρων ληφθείσα ἀπάφασις τοῦ ΟΗΕ, διὰ ψήφων 107 κατὰ 2, νὰ συστηθῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπως μη ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν Ροδεσίαν τὴν κήρυξιν τῆς ἀνεξαρτητίας της, ἀποτελεῖ ἐντροπὴν διὰ τὸν διεθνῆ αὐτὸν ἔργανισμόν. Ἀποδεικύει οὕτω ὁ ΟΗΕ, ὅτι δὲν ἔξυπηρετεὶ παρὰ τὰ συμφέροντα τῶν Μεγάλων τῆς Γῆς. Δὲν είναι ὅλλωστε ἡ πρώτη φορά... Ἀντιθέτως, αἱ δύο μειοψήφίσσασαι χώραι, ἡ Νοτιοαφρικανικὴ "Ενωσίς καὶ ἡ Πορτογαλία, ἀπέδειξαν διὰ μίαν εἰσέτι φοράν, ὅτι είναι πράγματι δύο προσδευτικαὶ χώραι.

Τροποδιεγματικῶς ιδούτερά ήτο ή πολιτική τῆς Ἐλλάδος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνάρξεως τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Τὸ καθεστώς τῆς 4ης Αὐγούστου εἶχε τάξει ως πρώτιστον σκοπὸν τὴν ἔσωτερικὴν ἐξυγίανσιν τοῦ Κράτους, καὶ τὴν πολιτικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἰσχυροποίησιν τοῦ λαοῦ. Μετὰ τὴν πολυετῆ λαίλατα τῆς Δημοκρατίας, ήτο ἀπαραίτητος ἡ κατ' ἀπόλυτον προτεραιότητα ἀνάφορως τῆς Ἐλλάδος ἀπό τὰς πληγάς της. Ἐξωτερικὰ προσβλήματα καὶ ἐδαφικὰ διεκδικήσεις τοῦ Ἑθνους εἶχον προσωρινῶς παραμερισθῆ. Ἡ ἀναστολὴ αὕτη τῶν ἔξωτερικῶν ἀγώνων τῆς Ἐλλάδος προήρχετο, ὅχι ἀπὸ λόγους σκοπιμότητος—διατηρήσεως δηλαδή τοῦ Κράτους μακρὰν τῆς διαφαινομένης καταγίδος—, ἀλλὰ ἀπὸ λόγους ἀνάγκης. Μόνον ἐν ἴσχυρὸν καὶ εὐρωστὸν Κράτος θὰ ἴσχυντο νὰ ἀγωνισθῇ ἀργότερον ἐπιτυχῶς εἰς τὸν διεθνῆ στίβον. Ἡ Ἐλλὰς εἶχε τὴν ἐποχὴν ἔκεινην ἀνάγκην ἥσυχίας καὶ περιστυλογῆς διὰ τὴν ἀνασυγκρότησίν της. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ μόνη της ἔξωτερικὴ ἐνέργεια ήτο ἡ Βαλκανικὴ Συνεννόησις, πρὸς ἐπίτευξιν εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας εἰς τὰ σύνορά της.

Παρὰ τὴν οὐδετερότητά της ἐν τούτοις ἡ Ἑλλὰς διετήρει στενάς οἰκονομικάς καὶ ἐκπολιτιστικάς σχέσεις μετὰ τῆς Ἰταλίας καὶ Γερμανίας, ίδια δὲ τῆς τελευταίας. Τοῦτο μάλιστα ἵπται αἵτια νὰ κατηγορήσῃ οὐπὸ τῶν Κομμουνιστῶν τότε διὰ κλίσιν πρὸς τὸν Ἀξονα. Οὐδεμία ἀντιθέτως κατηγορία προσήρφθη εἰς αὐτὴν — πλὴν τῆς σκοπίμου ἰταλικῆς — διὰ παραβίασιν της οὐδετερότητός της πρὸς τὴν ἄλλην πλευράν.

‘Ο ίδιος ό Χίτλερ είχεν ἀναγνωρίσει, δτι «χωρίς

τὴν Ἰταλικὴν ἐπίθεσιν, αἱ βαλκανικαὶ χῶραι θὰ παρέμενον ἔκουσιάς εἰς θέσιν εὐμενοῦς οὐδετερότητος ἀπέναντι μας». Ἡ αἰφνιδία καὶ ἀπρόκλητος Ἰταλικὴ ἐπίθεσις τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 κατά τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἐνέργεια μή συμβιθαζομένη μὲ τὰ συμφέροντα τοῦ "Αξιονος". Τηῆρξε μία ἐνέργεια καθαρῶς Ἰταλική, συγχρόνως δὲ ἀντιγερμανική καὶ ἀντιαξιονική. Τὴν ἐποχὴν ἔκεινην δὲ "Αξιον δύο μόνον δοὺς θὰ ἡδύνατο νά ἐκλέξῃ ἔναντι τῆς Ἑλλάδος: "Η τὴν διατήρησιν ταύτης οὐδετέρας η τὴν διπλωματικὴν προσπάθειαν πρὸς προσεταιρισμόν της εἰς τὸν "ΑΞΙΟΝ.

Τὰ αἵτια τῆς Ἰταλικῆς ἐπιθέσεως δέον νὰ τὰ ἀναζητήσωμεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως διὰ δημιουργίαν μιᾶς νέας πανισχύρου Ρωμαικῆς Αὐτοκρατορίας εἰς τὸν Μεσογειωκὸν χῶρον. Ἡ ἐπιθυμία αὐτῇ είχεν ἴδιαιτέρως ἐκτροφῆ ἐκ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἀξιονος, τὸ καταστατικὸν τοῦ ὁποίου καθώριζεν ὡς σφράγις ἐπιφρόης, τῆς μὲν Γερμανίας τὴν ἀνατολικὴν Εὐρώπην, τῆς δὲ Ἰταλίας τὴν Μεσόγειον. Ἡ Γερμανία ἀντελαμβάνετο τὸν Ἀξιονα ὡς ἔξασφάλισιν τοῦ ἀναγκαίου ζωτικοῦ χώρου εἰς τὰς δύο χώρας καὶ μελλοντικῶς εἰς τὴν Ἡνωμένην Εὐρώπην. Ὁ χῶρος οὗτος θὰ ἔξεινδισκετο διὰ τὴν Γερμανίαν εἰς τὴν εὐδωπαῖκην Ρωσίαν καὶ διὰ τὴν Ἰταλίαν εἰς B. Ἀφρικήν. Οὕτω, βραδύτερον καὶ ἡ Εὐρώπη θὰ ἥδυνατο νὰ ἐπεκταθῇ εἰς τοὺς χώρους τούτους. Ἐδῶ δέον νὰ ἀναφερθοῦν δύο ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰς «Σημειώσεις Μπόρμαν». Ὁ Χίτλερ ἔλεγεν εἰς τοὺς συνεργάτας του τὴν 13ην Ὁκτωβρίου 1941:

«Ἡ ἡπειρος αὐτή, ἅπαξ δργανουμένη ύφ' ἡμῶν, θὰ ἀπομακρύνη πᾶσαν ἀπειλὴν ἐλλείψεως ἐργασίας εἰς τὴν Εὐρώπην.

Αύτάς τάς ἡμέρας διερωτῶμαι, ὃν δὲν θὰ ἥτο ἐνδεδιγμένον νὰ συγκεντρώσωμεν τοὺς ὑπευθύνως διοικοῦντας τὰς οἰκουνομίας εἰς τὰς ἔξης χώρας: Δανία, Νορβηγία, Ὀλλανδία, Βέλγιον, Σουηδία καὶ Φλαμανδία. Θὰ τοὺς δώσωμεν μίαν ἰδεαν τῶν προσδοκιῶν, αἱ δόποιαὶ παρουσιάζονται σήμερον. Οἱ πλεῖστοι μεταξὺ αὐτῶν δὲν ὑπολογίζουν καθόλου τὸ τεράστιον πεδίον, τὸ ὑποίον διανοίγεται πρὸ ἡμῶν. 'Ἐν τούτοις εἰναι ἔκεινοι ἀκριβῶς ποὺ ἔχουν ἐν θετικὸν συμφέρον, εἰς τὸ νὰ γίνη κάθε πρᾶγμα πρὸς χάριν τῶν χωρῶν των. 'Εὰν ἀντελαμβάνοντε σαφῶς, δτι τὸ πλεόνασμα τοῦ πληθυσμοῦ των θὰ εὑρῃ μίαν διέξοδον εἰς τὴν Ἀνατολήν, καὶ δτι αἱ χῶραι των θὰ δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ προηγηθεύνωνται δτι τοὺς εἰναι ἀναγκαῖον, θεωρῶ βέβαιον, δτι θὰ ἔλθουν εἰς τὸ μέρος μας μὲ ἀναπεπταιμένας σημαῖας.

Τὸ νότιον τῆς Οὐκρανίας, συμπεριλαμβανομένης τῆς Κριμαίας, θὰ τὸ κάνουμεν ἀποκλειστικῶς Γερμανικὴν ἀποικίαν. Εἰς τὰς Βαλτικὰς Χώρας θὰ δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν ὡς ἀποικίους 'Ολλανδούς, Νορβηγοὺς καὶ Σουηδούς... Θὰ ἥτο ἀστεῖον νὰ μήνι ἐθέταμεν τάξιν εἰς αὐτὴν τὴν ἔπειρον». Καὶ τὴν 22αν Φεβρουαρίου 1942 ἔλεγε: «Λαμβανομένων ὑπὸ δύψιν τῶν πολυαριθμῶν πληθυσμῶν τῆς 'Ανατολῆς, δὲν θὰ δυνάμεθα νὰ κατισχύσουμεν, παρὰ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, διτὶ δῆλοι οἱ Γερμανοὶ θὰ ἡνοῦντο. Οφείλουν νὰ ἀποτελέσουν τὸν πυρῆνα, πέροις τοῦ ὑποίου ἡ Εὐρώπη θὰ συμπηρᾶται δύοσπονδιακῶς. Τὴν ἡμέραν ποὺ θὰ ἔχωμεν δργανώσει

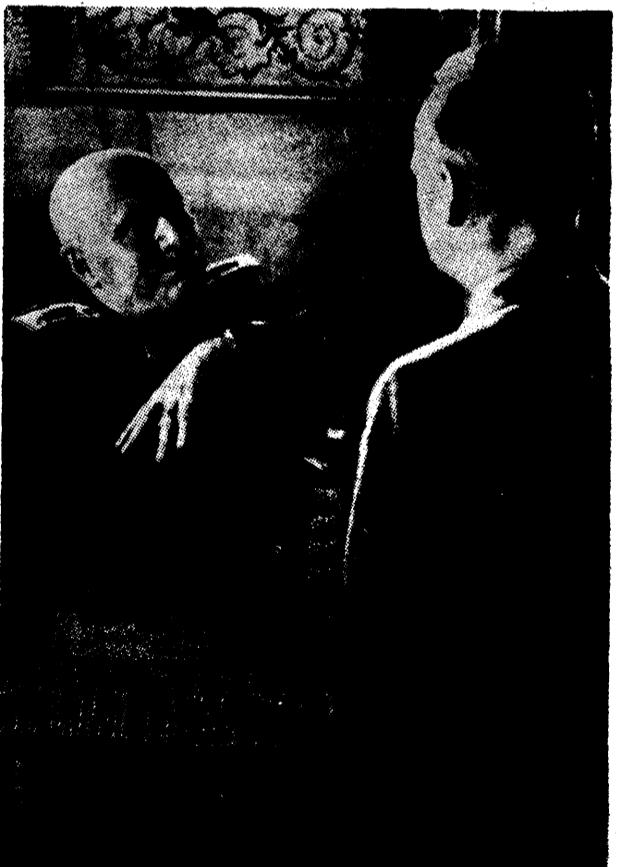
στερεῶς τὴν Εὐρώπην, θὰ δυνηθῶμεν νὰ στραφῶμεν πρὸς τὴν Ἀφρικήν».

Διάφορος δώμας ήτο ή ιταλική αποψίς. Ή Ιταλία δὲν ήδύνατο νὰ ίδῃ τὰ πρόγματα έξι εὐρωπαϊκῆς σκοπιᾶς. Ό ιταλικὸς φασισμὸς οὐδένα ἔτερον πέραν τῆς Ιταλίας ἀνεγνώριζεν. Οὗτε Εὐρώπην σύντε Γερμανίαν. Τὴν συμμαχίαν τῆς μὲ τὴν Γερμανίαν ἐδημιούργησε πρὸς ἔνυπτηρέτησιν ίδιων ἀποκλειστικῶς σκοπῶν. Εἶχε δὲ τὴν πρόθεσιν, εἰς τὸν Μεσογειακὸν τῆς χῶρον, τὸν ὁποῖον ἀνέφερε τὸ καταστατικὸν τοῦ "Ἀξονος", νὰ συμπειριλάβῃ καὶ εὐρωπαϊκὰς χώρας. Πέραν τῆς Αι-βύνης, Τύνιδος καὶ Ἐρυθραίας εἰς Β. Ἀφρικήν, κατέλαβε καὶ τὴν Αἰθιοπίαν. Ὅταν ἐγένετο δῶμας ὁ Ι-σπανικὸς πόλεμος, δὲν ἦδυνήθη ἡ Ιταλία νὰ ἐπιβάλῃ ίδιαν κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς Ἰθηρικῆς Χερσονήσου, λόγῳ τῆς συγχρόνου ἐπειβάσεως καὶ τῆς Γερμανίας. Πρώτη δρᾶσις τῆς εἰς τὴν Εὐρώπην ἐγένετο τὸν Ἀπρίλιον 1939 διὰ τῆς καταλήψεως τῆς Ἀλβανίας. Τοῦτο δῶμας συνέβη κατόπιν ἐπικλήσεως τῆς ιταλοφίλου ἀλβανικῆς κυβερνήσεως. Ἡδη δὲ ἀπὸ τότε ἥχοισε νὰ σκέπτεται τὴν ἐπόθεσιν τῆς κατὰ τῆς Ἐλλάδος. Ό Τσιάνο ἀναφέρει εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του ἀπὸ ἔκεινην τὴν ἐποχήν, δι τὸ Μουσσολίνι διέταξε τὴν κατασκευὴν ὅδῶν εἰς Ἀλβανίαν, ἀγονσῶν πρὸς τὰ ἐλληνικὰ σύνορα.

Κατά την διάρκειαν του 1940 ή 'Ιταλία ἀφήσε τὴν Γερμανίαν νὰ ἀντιληφθῇ, διὶ σκόπευε κατάληψιν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Γερμανία ἀντέδρασεν ἐπιμόνως εἰς αὐτὴν τὴν πρόθεσιν. Ὁ Ἀχιλλεὺς Κύρου γράφει σχετικῶς: «Ἐπανειλημμέναι Ἰταλικαὶ ἀπόπειραι πρὸς ἐπίθεσιν ἔναντιον τῆς Ἑλλάδος, γενόμεναι κατὰ τὴν διάρκειαν του 1940 ἐματαιώθησαν ὑπὸ τὸν Χίτλερ». Μετὰ τὸν πόλεμον ἀνευρέθη ἐπιστολὴ τοῦ Μουσσολίνι πρὸς τὸν Χίτλερ, ὃντὸς ἡμερομηνίαν 17 Ἰουνίου 1940, ἡτις πρέπει νὰ είναι ἀπάντησις εἰς ἐπιστολὴν τοῦ Χίτλερ ἀπαγορεύουσαν τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπίθεσιν. Γράφει λοιπὸν ὁ Μουσσολίνι:

«Ἐν δῷψει μελλοντικῶν ἐπιχειρήσεων ἐπιθυμῶ νὰ τονίσω καὶ πάλιν- δτι οὐδεμίᾳ ὑπάρχει μεταβολὴ εἰς τὴν συμφωνηθεῖσαν πολιτικήν, τὴν ἀφορώσαν τὴν περιοχὴν Δουνάβεως καὶ Βαλκανίων, καὶ τείνουσαν, δημος ἡ ξώντη αὗτη τηοθῆ ἔξω τῆς συνοράξεως».

Καὶ ὅμως, ὁ Μουσσολίνι ἐψεύδετο! "Ηδη ἐπτὰ ἡμέρας ἐνωρίτερον, τὴν 10ην Ἰουνίου, ἐπληγτεν ἐκ τῶν

**Ο Μουσουλίνι συνομιλών μὲ τὸν Γερμανὸν ὑπευργὸν
Ἐξωτερικῶν φὸν Ρύμπεντροπ. Αἱ συνομιλίαι τῶν μό-
νον ἐπίφανειακῶς ἦσαν φιλικαῖ.**

νώτων τὴν καταρρόσουσαν ὑπὸ τὰ γεομανικὰ πυρὰ Γαλλίαν. Ἡ ἐνέργειά του ἔκεινη—ἔστω καὶ ἀν τότε δὲν εἴχε γίνει ἀντιληπτὸν ὑπὸ τῆς γεομανικῆς πλευρᾶς—ἔστρεφετο κατὰ τῆς Γεομανίας. Ἡ Ἰταλία ἐφοβεῖτο τὴν γεομανικὴν ἴσχυροποίησιν καὶ ἐπεδίωκεν ἐξασφάλισιν ἰδικῆς της ἐπιρροῆς ἐπὶ τῆς νοτίου μεσογειακῆς Γαλλίας. Πλὴν δικιάς ἡ Γεομανία, ἀπὸ τῆς θέσεως ἴσχυντος, εἰς τὴν ὁποίαν εύοισκετο, διετήρησεν αὐτόνοιο τὴν Νότ. Γαλλίαν ὑπὸ τὸν στρατάρχην Πεταίν, τῆς Ἰταλίας οὐδὲν ἀξιώλογον ἐπιτυχούσης. Παραλλήλως ἡ Ἰταλία, φοβουμένη τὴν σύμπτηξιν μιᾶς ἴσχυροᾶς γαλλογεομανικῆς συμμαχίας, ἥτις θὰ ἔθετεν αὐτὴν εἰς τὸ

περιθώριον, ἀπεφάσισε τὴν κήρυξιν πολέμου κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Αὐτὴ ἡτο—κατὰ τὸν Γερμανὸν ἐν Παρισίοις πρόσθιν Ἀμπετεζ—ἡ πραγματικὴ αἵτια τῆς Ἰταλικῆς ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἰταλία διασθέποντα σύνφριγξιν σχέσεων τῆς Γερμανίας μετὰ τῆς Γαλλίας ἕτοιον τῆς Βορείου δόσον καὶ τῆς Πεταινικῆς) καὶ σύγχρονον αὕτην τῆς Γερμανικῆς ἐπιφρόνης καὶ ἐπὶ τῶν Βαλκανίων (Ρούμανία, Βουλγαρία), ἀπεφάσισε νὰ ἔξασφαλισῃ ἐπὶ τῶν Βαλκανίων ίδιαν ἐπιφρόνην. Τοῦτο θὺ ἐπετυγχάνετο διὰ τῆς καταλήψεως τῆς Ἑλλάδος, ἥτις τότε διέκειτο λίαν συμπαθῶν πρὸς τὴν Γερμανίαν, καὶ διὰ τῆς οὕτω ἐπιτευχούμενης Ἰταλικῆς ἀκτινοβολίας εἰς τὰ διορθοὶ Κράτη. Ὁ Ἰταλὸς φασίστας Φίλιππος Ἀνφούζο εἶναι ἐν προκειμένῳ σαφῆς: «Ο Μουσσολίνι εἶχε τὴν ἐντύπωσιν, διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ἑλλάδος θὰ ἴσορθοτοῦσε τὴν γερμανικὴν ἐπιφρόνην, ποὺ εἶχεν ἀρχίσει νὰ αὐξάνη εἰς τὰς χώρας τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Διὰ τὸν Τσιάνο, ἡ ἐκστρατεία ἔναντίον τῆς Ἑλλάδος ἔπειρε νὰ εἶχε μάντυγερμανικὴν ἔννοιαν».

Ἡ Ἰταλικὴ ἐπεκτατικὴ πολιτικὴ ενῷε λοιπὸν τὸ θέρος τοῦ 1940 τὴν κατάληψιν ἐποχὴν διὰ τὴν προετοιμασίαν τοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος πολέμου. Ἡ δρᾶσις τῆς δὲ αὐτὴς θὰ εἶχε παραλλήλως καὶ ἀντιγερμανικὸν χαρακτῆρα. Δι’ αὐτὸν, ὡς γράφει ὁ Ἀχιλλεὺς Κύρον, «αἱ προετοιμασίαὶ τῶν Ἰταλῶν ἔγιναν μυστικαῖ, διὰ νὰ μὴ τὸ μάθουν οἱ Γερμανοὶ καὶ ἐμποδίσουν τὴν ἐνέργειαν». Ἀλλὰ καὶ ὅταν—πολὺ ἀργὰ πλέον—οἱ Γερμανοὶ ἐπιφρόνησαν τὴν ἔναρξιν τῆς ἐπιθέσεως, δὲν κατώθισαν νὰ διύδουν τὸ βαθὺ νόημά της. Τοῦτο βεβαίως δὲν ἀποτελεῖ τίτλον τιμῆς διὰ τὴν γερμανικὴν διπλωματίαν. Ἐθεώρησαν τὴν ἐπίθεσιν μόνον ὡς μίαν ἐπιχείρησην ἐκτροπῆς τῆς Ἰταλίας ἐκ τῶν σκοπῶν τοῦ Ἀξονος.

Οἱ Ἰταλοὶ δὲν ἔξελεξαν εἰς τὴν τύχην τὴν 28ην Οκτωβρίου διὰ νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Τὰς ἡμέρας ἔκεινας ὁ Χίτλερ ἀπουσίαζεν εἰς Ἰσπανίαν, διὰ τοῦ εἶχε διαπραγματεύσεις μὲ τὸν Φράνκο. Εἰδοποίησαν λοιπὸν οἱ Ἰταλοὶ τὸ Βερολίνον διὰ τὴν σχεδιαζούμενην ἐπίθεσιν τέσσαρας μόλις ἡμέρας ἐνώπιον τοῦ Φύρερ νὰ εἶναι πρακτικῶς ἀδύνατον εἰς τὸν Φύρερ νὰ

ἀπαγορεύσῃ ταύτην εἰς τὸν Μουσσολίνι ἐγκαίρως. Εἰδοποιηθεὶς πρόγιατι ὁ Χίτλερ ἐντὸς τοῦ σιδηροδρόμου, διέταξε τοῦτο νὰ ἀλλάξῃ πορείαν καὶ κατώρθωσε νὸ συναντηθῆ μὲ τὸν Μουσσολίνι τὴν πρωίαν τῆς 28ης Οκτωβρίου εἰς Φλωρεντίαν. Ἡτο διώς ἀργά. «Ο πόλεμος εἶχε κηρυχθῆ...»

Τέσσαρα εἴτη ἀργύτερον, ὁ Χίτλερ εὐθιστόμενος εἰς τὰ πόδημα τῆς καταρρεύσεως, ἔλεγεν:

«Οἱ Λατίνοι τέλος πάντων μᾶς ἔχουν παρασκοτίσει. Καθ’ ὃν χρόνον μετέβαινα εἰς τὸ Μοντονάρι διὰ νὰ ἐπικυρώσω μίαν γελοίαν συνεργασίαν μὲ τὴν Γαλλίαν, καὶ κατόπιν εἰς τὸ Ἐνταλίδιον διὰ νὰ ὑποστῶ τὴν διαθεβαίσιν φιλίας ἐνὸς ψευδοῦς φίλου—τοῦ Φράνκο,—, ἔνας τοῖος Λατίνος, ὁ διοίος μολαταῦτα ἡτο φίλος μου, ἐπωφελήη τῆς εὐκαιρίας ποὺ τοῦ παρείχεν ἡ ἀπασχόλησί μου εἰς ὅλας ὑποδέσεις διὰ νὰ ἔξαπολύσῃ τὴν μοιραίαν ἐκστρατείαν του ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος».

Τὴν 4ην Οκτωβρίου 1940 ὁ Μουσσολίνι καὶ ὁ ἐπὶ τῶν Εξωτερικῶν υπουργός του Τσιάνο συνηντίθησαν μὲ τὸν Χίτλερ. Ἀλλὰ τοῦ ἀπέκριψαν τὴν σχεδίασμένην ιταλικὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν δὲ 17η Φεβρουαρίου 1945 ἔλεγεν («Σημεώσεις Μπόρμαν»): «Οἱ Ἰταλοὶ εἶχαν τὸ θράσος, δίχως νὰ ζητήσουν τὴν γνώμην μας καὶ οὐτε καὶ νὰ μᾶς προειδοποιήσουν, νὰ ἀποδυθῶν εἰς μίαν δλως διόλου ἀνωφελῆ ἐκστρατείαν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος».

ΙΟΥΔΙΑΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ

• Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος

ἥσαν ἡ χαριστικὴ βολὴ καὶ διὰ τὸν Μουσσολίνι καὶ διὰ τὸν Φασιστόν.

Ἡ ἀντίστασις τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὄρθοστην, διότι διέκυνε τὸν μῦθον τοῦ ἀγττήτου τοῦ Ἀξονος, ἔδωσε τὴν πρώτην χαράν της Νίκης καὶ ἐσημείωσε τὴν ὑπὲρ τῶν συμμάχων στροφήν τῆς τύχης τοῦ Β’ Παγκοσμίου Πολέμου.

Εἰς τὸ σύγγραμμα του «Ο πόλεμος τῶν τεθωρακισμένων», διακεκριμένος συγγραφεὺς Eddy Bayer γράφει ὅτι τὴν 28ην Οκτωβρίου τοῦ 1940, ἡ θυμίσην ἔδω εἰς τὴν Ἑλλάδο μία νέα δάφνη ἀπὸ τὶς ἀδάνατες δόξεις τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς. Καὶ λέγει περαιτέρω, ὅτι ὑπὸ πᾶσαν ἔννοιαν ἡθικῆς καὶ δικαιοσύνης πρέπει ἀπὸ τὸν πλούσιον θερισμόν, νὰ κατατεθῇ εἰς τὸν τάφον τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς Ἰωάννου Μεταξᾶ μία ἀνθοδέσμη ἀπὸ δάφνες, διότι αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ δραγματής, ὁ Κυθερώνης καὶ πολέμαρχος τῆς καταπληκτικῆς αὐτῆς Νίκης.

Δι’ αὐτὸν σήμερον 25ην ἐπέτειον τοῦ ιστορικοῦ «ΟΧΙ» προσήλθομεν οἱ φίλοι σου, οἱ δόπαδοι σου, οἱ θαυμασταὶ σου διὰ νὰ κλίνωμεν εὐλαβικὰ τὸ γόνυ καὶ νὰ σοῦ καταθέσωμεν στέφανον ἐκ δάφνης ἀπὸ τὴν δάφνην τὴν δόπιαν ἐσύ μὲ τὰ χέρια σου, μαζὶ μὲ τὸν δειμανηστὸν Βασιλέα Γεωργίου τὸν Β’ ἐσπειρεῖς ἀφθόνως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γῆν ὑπάντατο Μεταξᾶ.

Ἐλάχιστοι πολιτικοὶ ἀνδρες ἔχουν τὸ προνόμιο ἀφ’ ἔνός μεν νὰ ζοῦν καὶ ν’ ἀναπνέουν ἐκ τοῦ πλησίου τὴν ἀγωνίαν τῶν μαζῶν καὶ νὰ συλλαμβάνουν τὰ κοινωνικὰ προσβλήματα τῆς ἐποχῆς των καὶ ἀφ’ ἔτεον πνεῦμα ἀποφασιστικῶν, ὡστε νὰ δίδουν ἀμέσως τὰς ἐνδειδηγμένας λύσεις καὶ νὰ μὴν ἀφήνουν νὰ τοὺς ξεπερνοῦν τὰ προσβλήματα τῆς ἐποχῆς των, ὥστε δυστυχῶς συιθίσαι νέοιμενοι.

Μόνος σου, μεγάλε Μεταξᾶ, ἐσκέφθης, ἀπεφάσισες καὶ ἔξετέλεσες τὴν ιστορικὴν ἀναίμακτον μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου, διότι είχες πεισθῆ ὅτι, ἀν δὲν ἀντικαθιστοῦσες τὴν ὀχλοκρατίαν μὲ τὴν πειθαρχιμένην διακυβέρνησιν, ἥτο αὖθιτον νὰ ἀντικείμεταπίσης τὰ ἐπείγοντα κοινωνικὰ προσβλήματα καὶ νὰ προταρασκεύασῃς στρατιωτικῶς τὴν Ἑλλάδα, ὡστε ἐν διφειρούμενον Β’ παγκοσμίου πολέμου νὰ δυνάμεθα νὰ ἀμυνθῶμεν τῆς ἐλευθερίας μας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας μας.

Ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀναφωνεῖ: «Ποὺ εἶσαι καϊμένε Μεταξᾶ», διότι ἀναποτελεῖ τὴν ἀπόφασίν σου ἐκείνην, μὲ τὴν δόπιαν παρέλυσες τὰ χέρια τῆς ἐθνοκτόνου ἔρυθρας συνωμοσίας καὶ ἀπέδειξες ὅτι ἡσο ὁ μεγαλύτερος σύγχρονος κοινωνι-

κὸς μεταρρυθμιστής.

Τὸ τελευταῖον τοίμηνον τοῦ 1936 ἡ Ἑλλὰς ἐσπαράσσετο ἀπὸ ἀπεργίες, οἱ δόπιες παρέλυντο τὴν οἰκονομίαν τῆς Χώρας μὲ ἀποκούρωφωμα τὴν κατάργησιν πάσης ἔννοιας Κράτους εἰς τὰς 9 Μαΐου εἰς τὴν Θεοσαλονίκην.

Οταν ἀνέλαβες τὴν ἔξουσίαν καὶ καθιέρωσες τὴν πειθαρχημένην δημοκρατίαν, δὲν ἐσημειώθη ὡς μία παράνομης συγκέντρωσις καὶ δὲν ἔχυντο μίας φανίς ἀδελφικοῦ αἵματος.

Τὸ ἀγάκαλιασμα ἀπὸ τὴν Κυθερώνησιν σου ὅλων τῶν ἐπειγόντων λατῶν αἰτημάτων καὶ ιδιαιτέρως τοῦ ἀγρότου καὶ τοῦ ἐργάτου ἔξουσιοτερού τὴν κατακόρυφων πατούδων μικροσαντιδράσεις, οἱ δόπιες εἶναι φυσικὸν νὰ παρουσιαζοῦνται, δταν χάριν τοῦ γενικοῦ καλού περιορίζονται καὶ ώριμένα ἀτομικὰ δικαιώματα τῶν οἰκονομικῶν ισχυροτέρων τάξεων.

Δι’ αὐτὸν καὶ ὀλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὅχι μόνο σὲ έθοιθησε εἰς τὸ κοινωνικὸν καὶ ἔθνικὸν σου ἔργον, ἀλλὰ καὶ συμμετέσχεν διοικήσως εἰς τὴν ἀνοδικήν πορείαν τῆς Νίκην, τὴν Δόξαν καὶ τὴν ἀποδέσμων τῆς Ελληνικῆς Φυλῆς.

Εἰς τὸν τόπον αὐτὸν κάθε πτυχὴ τοῦ θεράρους, κάθε χαράδρα καὶ κάθε κορυφογραμμὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὸν δρόμον τὸν διηγένετος τοὺς τέσσαρες μεγάλους Ιστορικοὺς Σταθμοὺς τῆς τοιχιλιετοῦ ιστορίας τῆς Φυλῆς.

Τὸ «ΟΧΙ» τῆς 28ης Οκτωβρίου τοῦ 1940, τὸ δόπιον ἀντέταξες ἐσύ ἀθάνατο Μεταξᾶ καὶ τοῦ δόπιον σημερινούν έροτάζουμεν τὴν 25ην ἐπέτειον εἶναι ὁ τέταρτος ιστορικὸς σταθμός, ὁ μεγαλύτερος, ὁ ἐνδοξώτερος καὶ ὁ λαμπρότερος δλων τῶν προηγουμένων.

«Ομως ἀντὶ νὰ ἐροτάζεται καὶ νὰ πανηγυρίζεται καθ’ ἄπαν τὸ «Εθνος» καὶ ἐδῶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ιστομάς τοῦλάχιστον μὲ τὴν 25ην Μαρτίου, μετεποπλήσθη ἐπαρχιακὴ ἔσοτη.

Σήμερον ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Κυθερώνησις ενδιόσκονται εἰς τὴν Θεοσαλονίκην διὰ νὰ ἐροτάσουν καὶ νὰ πανηγυρίσουν τὴν πρωτεύουσα τοῦ Κράτους.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου ἦσαν καταστροφικά διὰ τὸν «Αξονα». Πρῶτον, ὁδήγησεν οὐδέτερα χώρα εἰς τὸ ἀντίπαλον στρατόπεδον. Δε

ΜΑΙΑΔΑΚΗ

ΜΙΑ ΑΡΧΗ

Ησκήθη ποινική δίωξης κατά τών έφημερίδων, αι δόποισι ανέγραψαν στις διατυπωμένες της γεγονότας της νυκτὸς τῆς 20ης Αύγουστου, καθ' ἥν φλεγόμενα δύσοφράγματα ἐφέτιζον τὴν δραστηριότηταν ἀλλαζόντων καμμουνιστικῶν στιφάδων. Εἶναι εὐχάριστον τὸ διιστόν σινεμάτων (ἐπὶ τέλους!) νὰ ἐφαρμόσουν τὸν Νάμον.

Τότε δύμας δραγμής ἀπαραίτητον νὰ δημοσιευθῇ τόσον χονδροειδές καὶ θραυστός ψεύδος διὸ νὰ ἐπέμβῃ ὁ κ. Εισαγγελέας: «Οταν ἐπὶ ἔδυμάδας ἐσυκοφαντεῖτο ἡ ἡγεσία τοῦ Στρατεύματος, ὑβρίζοντο καπηλικώτατα τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ Στέμμα, δὲν συνεκινήθη; Καὶ διότι ἐδηλητηρίαζετο ἡ σκέψις καὶ τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ, ὅταν οἱ νέοι ἔκαθούντο εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ὅταν δὲ ἀτυχῆς Πέτρουλας ὀδηγεῖτο εἰς τὸν θάνατον, δὲν ἀντελήφθη ὅτι ἡ ἐλευθεροτυπία ἔχει ὄρια;

Η ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ

Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ὀλονέν καὶ περισσότεραι ἀποδεῖξεις συγκεντρωνῦται πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ καμμουνισμὸς ὀπειθεύνεται εἰς ζῶα. Διότι μόνον ζῶα θὰ πρέπει νὰ είναι ἑκεῖνοι ποὺ δέχονται ὀδιαμαρτυρήτως τὴν νέαν γραμμὴν τοῦ μπολεσεβικισμοῦ, διὰ τῆς ὅποιας ἀποκαθίσταται ὁ μεταθανατίως ὑβρισθεῖς καὶ καταδιωχθεῖς Στάλιν.

Εἰς σχετικὸν ἄρθρον της ἡ «ΠΡΑΒΔΑ» ἔξυμνει τὴν ἐποχὴν τοῦ «πατερούλη» καὶ τὴν χαρακτηρίζει ὡς λαμπράν. Καὶ ναὶ μὲν εἰς τὴν Ρωσίαν ὑπάρχουν μουζικοὶ καὶ χαχόλοι φημισμένοι διὰ τὴν σπανιωτάτην ἀρήσιν τοῦ μισαλοῦ των, ἀλλὰ δὲν ἔγνωρίζομεν ὅτι καὶ ἔδω κυκλοφοροῦν τόσον ἡλιθίως πορωμένοι καμμουνισταί, ποὺ χειροκροτοῦν καὶ ἀσπάζονται ἀμέσως διδήποτε προέρχεται ἐκ τοῦ Κρεμλίνου.

ΜΙΑ ΑΠΟΡΙΑ

Οἱ νέγροι τῶν ΗΠΑ ἔχουν κηρύξει κατὰ τῶν λευκῶν ἵερὸν τόλεμον, ἀποτινοῦντες νὰ δοθῇ εἰς τὰ παιδιά τῶν τὸ δικαίωμα νὰ ἔγγραφωται ἐλευθέρως εἰς τὰ «λευκά» σχολεῖα.

Ἐχομεν δύμας μίαν εἰλικρινῆ ἀπορίαν: Διατὶ νὰ μὴν ἀπαιτοῦν ἀραγε ποτὲ καὶ οἱ λευκοὶ νὰ στέλνουν τὰ παιδιά τῶν εἰς τὰ «μαύρα» σχολεῖα;

Ο ΑΛΗΤΗΣ ΤΟΥ «ΑΝΕΝΔΟΤΟΥ»

Ἡ ἐφημερὶς «Ἀνενδότος» φιλοξενεῖ τὰς ἀποκρουστικὰς αἰσχρότητας, ποὺ ἐπινοεῖ ὁ συφιλιδικὸς ἐγκέφαλος κάποιου ἀνωνύμου συνεργάτου τῆς, ἐναντίον τοῦ Μεταξᾶ.

Μέχρι σήμερον δὲ ἐκλιπάντων Ἀρχηγὸς κατηγορήθη ἀπὸ τοὺς εὔτελεις ἀντιπάλους του με πολλάς καὶ διαφόρους συκοφαντικὰς κατηγορίας, οὐδὲνς δύμας ἐκ τῶν ἔχθρων του ἔφθασεν εἰς τὴν πρωτοφανῆ κακοθείσιαν νὰ κατηγορῇ τὸν μέγαν ἄνδρα ὃς σεξουαλικῶς διεστραμμένον (!), ὅπως ἔκαμεν ὁ ἄγνωστος ἀλήτης τῆς ἐφημερίδος «Ἀνένδοτος»

Ἄπὸ τὰ γραφόμενα συνάγεται, ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἀνετράφη ἐντὸς χαμαιτιπέσιον, ἐκπαιδευθεὶς ὑπὸ τοξικομανῶν γονών εἰς τὴν ἡθικὴν ἀδλιότητα καὶ τὸν ἔσμαυλισμόν. «Οπως δὲ λοιοί οἱ συμπλεγματικοί, ἔτοι καὶ αὐτὸς εἶναι θρασύειλος καὶ διὰ τὸν τολμαὸν νὰ θέσῃ κάτωθεν τῶν ἀκαθαρσιῶν τῆς φαντασίας του τὴν ὑπογραφήν του. Ἀλλὰ νὰ μὴν ἀπατᾶται ὅτι θὰ περάσῃ ἄγνωστος. Συντόμως θὰ ἀποκαλυφθῇ καὶ τότε θὰ τὰ εἴπωμεν, διότι ὑβρίζων τὸν Ι. Μεταξᾶ ἤνοιξε μαζί μας ἔνα λογαριασμὸν, διὰ τὸν δόποιν θὰ μετανοήσῃ πικρῶς.

Ἀπέναντι τοῦ λαχανοφύλου ποὺ ἀνέχεται τὰ κόπτραν τῆς δημοκρατικῆς ἀλτετῆς δὲν ἔχομεν τίποτε. Διότι τί ἡμερεῖν νὰ ἔχῃ κανεὶς ἀπέναντι ἐκείνων ποὺ ἐπανοῦν τὸν «Ἀνδρέαν Παπανδρέου καὶ δισφημοῦν τὸν Ι. Μεταξᾶ;» Ἐνώ πολὺ καλῶς γνωρίζουν ὅτι, διότι ἡ ἔνας ἔγραφε τὴν ιστορία τοῦ ΟΧΙ, δὲ ἄλλος μετέφερε «πάπιες» καὶ ἔκανε κλίσματα εἰς κάποιον νοσοκομεῖον τῆς Ἀμερικῆς!

ΚΑΙ ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ;

Ἀκούσθηκε εἰς τὸ λεωφορεῖον:

«Ο μικρός: «Μπαμπά, τί θὰ πῆ ἀποροῦ;»

Μπαμπάς: «Οἱ φτωχοί, πατινί μου.»

«Ο μικρός: «Καὶ οἱ πλούσιοι πῶς λέγονται, μπαμπά;»

«Ο μπαμπάς, μὲ γρυλλίζουσα φωνή: «Πορωμένοι!»

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ Κ. ΜΑΙΑΔΑΚΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ «4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ»

Φίλε κ. Πλεύρη,

Ἄνεγνωσα τὰ μέχρι σήμερον ἐκδοθέντα φύλλα τῆς πολιτικῆς σας ἐπιθεωρήσεως «4η Αύγουστού». Κατ' ἀρχὴν ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἀσκεῖ ἐπ' ἐμοῦ ἰδιαιτέρως ἐλκυστικὴν ἐπίδρασιν, διότι μοῦ ὑπενθυμίζει τὸ τί ὀφείλομεν ὡς ἔθνος καὶ ὡς φυλὴ εἰς τὴν εἰρηνικὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αύγουστου 1936 καὶ εἰς τὸν δημιουργὸν αὐτῆς ἀδείμνηστον Ι. Μεταξᾶν.

Τοὺς πολιτικοὺς ἀντιπάλους τοῦ Ι. Μεταξᾶ δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ ἡσυχάσουν τὸ μέγα ἐπίτευγμά του, τὸ δόποιον εἶναι τὸ ΟΧΙ τῆς 28ης Ὁκτωβρίου 1940 καὶ δι' αὐτὸν μικροὶ ἀντίπαλοί μιας ἐτήρησαν συνωμοσίαν σιωπῆς, ἀποφεύγοντες νὰ μνημονεύσουν καὶ τὸ ὄνομά του ἀκόμη, διότι πανηγυρίζεται ἡ 28η Ὁκτωβρίου.

Τοιουτούρωπας 30 καὶ πλέον γενεαὶ Ἐλλήνων, αἱ ὅποιαι εἰσῆλθον ἔκτοτε εἰς τὴν ζωὴν τῆς χώρας, οὐδὲν γνωρίζουν διὰ τὴν ἴστοριαν αὐτῆν, ἡ ὅποια ἀπετέλεσε τὸν μεγαλύτερον, τὸν ἐνδιξώτερον καὶ τὸν λαμπρότερον σταθμὸν τῆς τρισχιλιετοῦ ιστορίας τῆς φυλῆς.

Εἶναι παρήγορον, διτὶ τὸ ἔργον διαφωτίσεως τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ διὰ τὸ ἐθνικὸν καθεστώς τῆς 4ης Αύγουστου καὶ τὰς ὑγιεῖς κοινωνικάς του ἀρχὰς τὸ ἐπιτελοῦν νέοι ἐπιστήμονες, ὅπως σεῖς καὶ οἱ συνεργάται σας, καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ διακενομένην ὑπηρεσίαν πρὸς τὸν ἐλληνικὸν λαὸν καὶ τὸ ἔθνος.

Μετὰ φιλικῶν χαιρετισμῶν

ΚΩΝ. ΜΑΙΑΔΑΚΗΣ

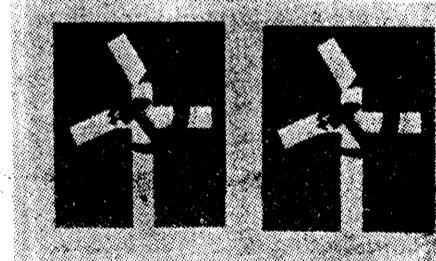
Βουλευτὴς Ἀθηνῶν

Διατί πολεμοῦμεν τὸν Κομμουνισμὸν

Πολεμοῦμεν τὸν κομμουνισμόν, διότι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι προδοτικός. Ἰδιαιτέρως δὲ ὁ ἐγχώριος μπολεσεβισμὸς μισεῖ τὴν Ἐλλάδα μὲν ἓνα παράφροδο μῆσος, ποὺ καφιμὰ λογικὴ δὲν δύναται νὰ ἔξηγήσῃ. Ἀγωνίζεται ὁ κομμουνισμὸς παντοῦ, πάντοτε καὶ μὲ δῆλη τὴν δύναμι τῆς μοχθηρῆς ψυχῆς του, διὰ τὸν ἀφανισμὸν τῆς Ἐλληνικῆς φυλῆς. Ἡ ἔξοντωσις τοῦ Ἐλληνισμοῦ ποὺ ἀποτελεῖ προαιώνιον ἐπιδίωξιν τὸν σλαυήσιμον, ἀνετέθη ἀπὸ τὴν Διεθνῆ τοῦ μαρξισμοῦ εἰς τὸ Κ.Κ.Ε., τὸ δόποιον ἔξαπελυτε φονικωτάτους πολέμους ἐναντίον τοῦ ἔθνους. Ἀλλὰ δὲν ἔνικησε. Τὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα καὶ ἡ Ἐλληνικὴ Ψυχὴ συνέτριψαν τὰς σκοτεινὰς δυνάμεις τῆς βίας καὶ τὸν ἐφιαλτισμοῦ.

Καὶ τὴν δραχὴν ἀκόμη ἀντικατέστησε τὸ ΕΑΜ μὲ τὸ δουλγαρικὸν λέβα. Δὲν ἔπειτε νὰ ὑπάρχῃ τίποτε ποὺ νὰ θυμίζῃ Ἐλλάδα καὶ Ἐλληνισμόν.

Τὸ σφυροδρέπανον τοποθετημένον ἐπὶ ἐνὸς τσακισμένου Σταυροῦ. «Ἔτσι ήθελεν ἡ ἀθεϊστικὴ κτηνωδία τῶν κομμουνιστῶν.»

Εἰς ἐκ τῶν χιλιάδων ὁμαδικῶν τάφων ἀθώων Ἐλλήνων πατριωτῶν. «Ἡσαν μήτρας κεφαλαιοκράται;» «Οχι ἡσαν ὀλίγα ἀπὸ τὰς χιλιάδας τῶν ὀντωνύμων θυμάτων τῆς θαρραρότητος τοῦ σλαυισμοῦ.

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΜΕΤΑΖΑΣ

('Αποσπάσματα ἐκ λόγων τοῦ ἀειμήστου Ἀρχηγοῦ)

Πῶς ἐπῆλθεν ἡ μεταβολὴ

Εις τὰς ἀκολουθίας δομίλιας του ὁ Ι. Μεταξᾶς ἀναλύει τοὺς κοινωνικοπολιτικοὺς λόγους ποὺ ἐπέδολαν τὴν 4ην Αύγουστου, οὐχὶ ὡς ἀποτέλεσμα ἐνὸς οἰουδήποτε πολιτικοῦ ἄγωνος, ὅλ' ὡς ἀναγκαῖαν συνέπειαν ὄφειλομένην εἰς ιστορικὴν ἔξεδιξιν.

Εις τὴν κοινωνικὴν ταύτην ἔξελιξιν ἐπέφερε δια-
κοπὴν ὁ ἐπελθὼν πόλεμος καὶ ἡ μετέπειτα βιαία
ὑπὸ τῶν Ἀγγλοαμερικανῶν ἐπαναφορὰ τοῦ δημο-
κρατικοῦ πολιτεύματος, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ ἐκτρο-
πὴν ἀπὸ τὴν δμαλῆν πολιτικὴν ἔξελιξιν τοῦ τόπου.

‘Η 4η Αύγουστου δὲν ήταν κανένα έργον τυχοδικιάς, δὲν ήτο κανένα έργον που ήλθεν απότομως είς τὸ κεφάλι μας, ἀλλὰ ήτο ὁ ὥριμος καρπός μιᾶς μεγάλης ἔξελίξεως, ἔξελίξεως, τὴν ὅποιαν ύψιστατο ἐσωτερικῶς ὀλόκληρον τὸ “Ἐθνος” καὶ ἡ ὅποια ἔξελίξις ἀδήγησε τὸ “Ἐθνος” ὀλόκληρον εὐθὺς πρὸς τὴν 4ην Αύγουστου. Δὲν θέλω νὰ σᾶς γυ-
σίσω πολὺ πρὸς τὰ ὄπίσω. Σάς ὑπενθυμίζω μόνον, δτὶ
ἢ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ ὑπῆρξεν ὁ καρπός τῆς ἐκα-
τονταετοῦς κακοδιοικήσεως τῆς ‘Ἐλλάδος, καρπός τὸν ὅ-
πιον ἐπλήρωσεν πικρὰ ὀλάριληρον τὸ “Ἐθνος”, μὲ φοβε-
ρῶν καταστροφήν, ἀλλὰ τοῦ ὅποιου τὰ αἴτια δὲν ἦσαν
άμεσα, ἀλλὰ αἴτια φθάνοντα εἰς τὸ παρελθόν. Ήτο ὁ
καρπός μιᾶς κακοδιοικήσεως τοῦ τόπου, ἡ ὅποια εἶχε κρα-
τήσει ἐπὶ μίαν ἕκαστονταετίαν. Τὸ ὠνομάσσαμεν τότε τὸ
καθεστώς ἐκείνο κοι τὸ ὄνομάζωμεν καὶ τώρας «Κομματι-
κὸν Κοιθεστών» διότι μὲ αὐτὴν τὴν μαρφῆν ἔνεφανίσθη εἰς
τὴν ‘Ἐλλάδα ὁ Κοινοβουλευτισμὸς κοι ὑπὸ αὐτὴν τὴν μαρ-
φῆν τὴν διώκησε τὴν ‘Ἐλλάδα καπτὰ τὸ μακρὸν αὐτὸ διά-
στημα. ‘Εν τούτοις τότε, πολιτεύομενος ἔγω, δὲν ἤθελα
ν’ ἀπελπισθῶ ἀμέσως διὸ τὴν τύχην τοῦ κοινοβουλευτι-
σμοῦ. Ἐπήγαινα καὶ ἔγω, δπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, μὲ τὴν
ἵστεαν, δτὶ ἰσως θὰ ἡμπορούσσαμεν νὰ τὸν ἔσυγιάνωμεν καὶ
νὰ τοῦ ἀλλάξωμεν τὰ στελέχη, νὰ τοῦ δώσωμεν νέους σκο-
ποὺς καὶ ὄριζοντας καὶ εἰργάσθην καὶ κοτηνάλωσα ἔτη
μακρὰ τῆς ζωῆς μου καὶ τῆς ἀνθρικῆς μάλιστα ἡλικίας
μὲ αὐτὴν τὴν προστάθειαν, μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γίνη ὁ
κοινοβουλευτισμὸς ἀγνὸς καὶ νὰ θιαρρυθμισθῇ πρὸς ὄφε-
λος τῆς ‘Ἐλλάδος. Καὶ σᾶς είται δτὶ κατηνάλωσα χρόνια
πολλὰ δι’ αὐτὸν τὸν σκοπόν. Καὶ είθιστρὸ τέλος, δτὶ δὲν
ἡμπορούνται νὰ κάμω τίποτε καὶ δτὶ μάταια κάθε προσπά-
θεια καὶ μάταιος κάθε κόπος, κάθε μόρφως καὶ κάθε ἀ-
γών. Καὶ τότε, μὴ θέλοντας νὰ φράξω τὸν δρόμον εἰς ἄλ-
λους, οἱ ὅποιοι ἐνομίζετο δτὶ θὰ ἡμπαρούσσαν καλύτερα
ἀπὸ ἔμε νὰ ἀναλάβουν αὐτὸ τὸ ἔργο καὶ νὰ τὸ τελειώ-
σουν, μὴ θέλοντας νὰ φράξω τὸν δρόμον, μολονότι εἶχα
ἀποκτήσει πλέον τὴν πεποίθησιν, δτὶ, ἐφ’ ὅσον ὁ κοινο-
βούλευτισμὸς ἵσχε, δὲν θὰ ἥτο δυνατὸν πλέον νὰ ἀνα-
θλέψῃ ἡ ‘Ἐλλάς, μὴ θέλοντας νὰ φράξω αὐτὸν τὸν δρό-
μον, ἀπεσύρθην εἰς τὴν Ιδιωτικὴν ζωὴν καὶ ἄφησα ἴσκει-
νοις, οἱ ὅποιοι ἐνόμιζον δτὶ σκέπτονται καλύτερον ἀπὸ
ἔμε, ν’ ἀναλάβουν. Καὶ ποιὸν θὰ ἥτο τὸ ἀποτέλεσμα;
Ἀλλὰ προτοῦ σᾶς εἰπώ ποιὸν θὰ ἥτο τὸ ἀποτέλεσμα,
διότι τὸ ἔζησατε δλοὶ σας, θὰ σᾶς ὑπενθυμίσω πῶς ἦτο
ἢ ‘Ἐλλάς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν περὶ τὸ ἔτος 1928.

Τὸ ἔθνικὸν φρόνημα εἶχε καταπέσθαι ἐξ ὀλοκλήρου! Τὸ θρησκευτικὸν αἰσθῆμα εἶχε καταπέσει ἐξ ὀλοκλήρου! Αἱ πολειμικοὶ δινάμεις τῆς χώρας εἶχαν ἐγκαπτωμένην ἐξ ὀλοκλήρου. Ἡ κοινοβουλευτικὴ διαφθορὰ ἦτο πλήρης! Καμμία κοινωνικὴ ὀλτηλεγγύη! Ὁ καθένας ἔζωσε διὰ τὸν ἔωτόν του, καταπατῶντας τοὺς ἄλλους. Ὁ κομμουνισμὸς εἶχεν ἐπικρατήσει πέρα ἔως πέρα. Ἡ Ἰδεολαϊκὴ τῆς "Ἐλλάδος διηθύνετο γραμμὴ πρὸς τὸν κομμουνισμόν! Καὶ τότε εἶπα: "Ἄς προσπαθήσουν ὄλλοι μὲ τὸν κοινοβουλευτισμὸν νὰ σώσουν τὸν τόπον, ἀφοῦ ἔχουν τέτοιες ὑποσχέσεις καὶ τὸ ἔκαιμαντον. Ἀλλὰ ποὺ ἔφθασαμεν; Εἰς τὰ 1930 ἦτο τοιαύτη ἡ κατάστασις, ποὺ ὁ τότε πρωθυπουργὸς τῆς "Ἐλλάδος, εὐρισκόμενος εἰς τὴν "Αγύρων, ἐφοβερίζε τὴν στάσιν, ἡ ὅποια ἦτο ἐτοίμη νὰ κηρυχθῇ εἰς τὸν τόπον, μὲ τὴν ἀπειλὴν ὅτι θὰ ἔφθασε καὶ μὲ ἀεροπλάνον ἀκόμη, διὰ νὰ τὴν καταστείλῃ μὲ ἵεμφύλιον πόλεμον. Εἰς τὰ 1931 χρεωκοπεῖ ἡ "ΕΜΛΑΣ. Χρεωκοπία ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὥποιας ἀκόμη καὶ τώρα δὲν ἡμποροῦμεν νὰ συνέλθωμεν. Εἰς τὰ 1932 ὁ Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος, ἀνάμειξις τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν καμματικὴν πολιτικήν, μὲ ὄλας της τὰς συνεπείας. Εἰς τὰ 1933 στάσις στρατιωτική, εύθυνς μετὰ τὰς ἐκλογαράς. Ξέφτισμα μεταξὺ τῶν καμμάτων ἀπερίγραπτο. Σχεδὸν εἶχαν φθάσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ ὁ ἔνας νὰ μὴ χαιρετᾶ τὸν ἄλλον. Εἰς τὰ 1934 ἀνοιγματικὴ τῆς κιβωτοῦ ὄλων μας τῶν διπλωματικῶν μυστικῶν καὶ σκόρπισμα εἰς τοὺς δρόμους τῶν μυστικῶν αὐτῶν, ὕστε νὰ τὰ μάθουν δοχὶ μινόρα δλοι οἱ φίλοι μας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἔχθροι μας ἀκόμη. Ἐννοῶ σύντησεις διὰ τὸ Βαλκανικὸν σύμφωνον, αἱ ὅποιαι, ὥστε νὰ γίνωνται ἐις μέσω μυστικότητος καὶ σοδαρβότητος, διεισήγοντο διὰ μέσου τῶν στηλῶν τῶν ἔφημεριδῶν καὶ συνεζητοῦντο τὰ ἀπόκρυφα μυστικά τοῦ Κράτους εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰ καφφενεία.

Είσι τά 1934 έξακολουθεῖ τὸ ἀλληλοφέργαμα, τὸ μεταξὺ τῶν ικομάτων, μὲν μόνην τὴν διαιφοράν, στὶ ἀντὶ νὰ περιοδίζωνται εἰς τὰ ἐσωτερικά μας ζητήματα αἱ διενέξεις, εἰχαν ἔξαπλωθι πλέον καὶ εἰς τὰ ἐξωτερικά μας. Εἰς τὰ 1935 ὁ ἐμφύλιος πόλεμος. Τὸν ἐνθυμεῖσθε δῆλοι. Τὸν ἔχησαστε δῆλοι. Ἐμφύλιος πάλεμος ὁ δόπιοις ἔδειξε δῆλη τὴν γυμνόπτητά μας καὶ τὴν ἀνικανόπτητά μας ὃχι μιονάχια νὰ κάνωμεν ἔνα πόλεμον ἐξωτερικόν, ἀλλὰ καὶ νὰ διεξαγάγωμεν καὶ ἔνα ἐμφύλιον ἄκομη πόλεμον. Τότε πλέον ἐνόμι-

σα, δτι δὲν ἡμποροῦσα γὰρ μένων ἀκόμη παφάμερα καὶ τότε κατάλαβα, δτι ἐπρεπε νὰ θυσιάσω καὶ τὰς ὑπόλοιπους μου δυνάμεις. Καὶ τότε ἐπρόθαλα εἰς τὸν λαὸν μόνος μού τὴν πρότασιν τῆς ἐπιστοφορᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β'.

Μὲ τὴν ἔλπιδα δῆτι, περὶ τὸν Βασιλέα συσσωματούμενοι δῶς οἱ πολιτικοὶ παράγοντες τῆς χώρας, θὰ ἡμιποροῦσαν νὰ δῶσουν τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν γαλήνην εἰς τὸν τόπον καὶ νὰ θέσουν τὰς βάσεις ἐνὸς καλυτέρου μέλλοντος, διαβασιλεὺς ἐπανῆθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. 'Ἄλλ' ἀντὶ νὰ συσσωματωθοῦν οἱ πολιτικοὶ παράγοντες τῆς χώρας, ἔσαικλουσθούσαν ὀλόγυρά Του τὸ ἄλληλοφάγωμα, τὸ δποῖον εἶχε κατανήση ἔως ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὴν Ἑλλάδα ράκος καὶ τὸν ὅποιον τὴν ὥδηγησε εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρητινοῦ. Μάταιαι αἱ προσπάθειαι τοῦ Βασιλέως. Μάταιαι αἱ ἐπικλήσεις τοῦ Βασιλέως, ὅπως συνέληθε ὁ κόσμος αὐτὸς καὶ ἐνώσθ εἰς τὸν τόπον ὃν ὅχι τίποτε ἄλλο, ιμίαν Κυβέρνησιν. 'Ἐπὶ μῆνας ἡγωνίζετο ὁ Βασιλεὺς, χωρὶς νὰ τὰ κατορθώσῃ. 'Ἐνθυμείσθε τότε ἑκουσιώμεθα ἀπὸ μίαν Κυβέρνησιν ὑπέρσπιακήν, τῆς δποίας ὁ Πρόεδρος ἢτο εὐγένεστατος ἀνθρώπος, πατριώτης καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν τάξιν τοῦ καθῆκοντος, ἀλλ' ὁ δποῖος ἢτο ἀσθενῆς καὶ ἔβασιν πρὸς τὸν θάνατον, καταναλώσας ὑπέρ τοῦ τόπου καὶ τὰς τελευταίας του δυνάμεις. Τὸν Μάρτιον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπειλεῖται νέον στρατιωτικὸν πραξικόπημα καὶ τότε μόνον ἔθεωρησα καθῆκον μου καὶ ἔδεχθην νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν Κυβέρνησιν, θέβαιος ὃν, δῆτι ὁ στρατός, ὃσταν θὰ μὲ ἔβλεπεν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς διοικήσεώς του, θὰ ἐπανήρχετο ἀμέσως εἰς τὸ καθῆκον του, χωρὶς κανένα κόπου ἐκ μέρους μου καὶ δῆτι θὰ παρέμενεν ἕκτοτε πιστός ὑπηρέτης τοῦ Ἐθίους καὶ τῶν θεωδῶν του. Καὶ πράγματι αὐτὸς ἐγίνε.

Καὶ θεωρῶ καθῆκον μου ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς νά ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Σπιρατόν, διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὃποίαν μοῦ ἔδειξε τότε καὶ διότι ὑπήκουσεν εἰς τάς προτροπάς μου, ὅπει μεγάλης προσπαθείας καὶ κάποτελεῖ ἤκτοτε ἔνα ἀπὸ τὰ χαλύβδινα βάθρα, ἐπὶ τοῦ ὅποιου ἴσταται τὸ Κράτος. Καὶ τότε ἀκόμη εἶχα σκοπὸν νά περιαρισθῶ εἰς αὐτὸ καὶ μόνον καὶ νά μὴ κάμω τίποτε περισσότερον. Δὲν ἥλπιζα, βέβηια, δτι θὰ ἦτο δυνατὸν ὁ πολιτικὸς κώσιμος νά δώσῃ τίποτε τὸ σταθερὸν εἰς τὸν τόπον, ἀλλὰ καὶ δὲν ἥθελα νά ἐπέμβω. Ἀλλὰ τὰ γεγονότα ἤρχοντο τὸ ἔνα μετὰ τὸ ἄλλο.

Ἐπανερχάμενος ἀπὸ τὸ Βελιγράδι τότε, δηπου ἤγων
νίσθην τελεσφόρως διὰ τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου μας,
ἐπανερχόμενος, ἔγενόμην δεικτὸς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην μὲ
ἔνα πλήθος κόκκινες σημαῖες, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἡ
ὅποιας ὑστερα ἀπὸ ὅλιγες ἡμέρες ἐδάφῃ εἰς τὸ κόκκινο
αἷμα τῶν θυστυχῶν κατοίκων της. Ἐπανερχόμενος εἰς τὰς
Ἀθήνας, εύρον ἐκ μέρους τοῦ πολιτικού κόσμου τὴν διά-
θεσιν τῆς ἀνατροπῆς μου. Καὶ δταν τοῦ προσέφερα τὴν
ἀνατροπήν μου καὶ τοῦ εἶπα: Ὁρίστε, σοῦ παραδίδω
τὴν ἔξουσίαν, ἀνάλαβέ την, τότε ἡρούντο καὶ μοῦ ἐλε-
λων: στάσου νὰ δούμε τὸν Ὀκτώβριον τί θὰ κάμωμεν.
Τώρας καὶ πρὸς τὸ παρόν μείνε. Μείνε καὶ νὰ μένης ἀπὸ
τὰ κόμματα, κομμουνισμὸς ἄπω τὴν μιὰ μεριά, φασιλακρα-
τία φοβερὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. Τὶ ἐπέτρεψε νὰ κάμω ἔγω
τότε; Ἐπετρέψε τότε νὰ κάμω ἔκεινο ποὺ ἔκαιμα ἀγρύπτε-
ρα. Καὶ δμως καὶ πάλιν ἐπερίμενα, ἔως ὅτου εἶδα τὸ φά-
σμα τῆς ἀνατροπῆς τῆς τάξεως εἰς τὴν Ἑλλάνα δάλοκλη-
ρον ἐνώπιον μου, ἔως ὅτου εύρθην πρὸ μιᾶς ἀποφάσεως
πλήρους ἀνατροπῆς τῶν πάντων διὰ τῆς γενικῆς ὀπερ-
γίας, τῆς πανεργατικῆς, ὅπως τὴν ἔλεγαν, δάλλα εἰς τὴν
ὅποιαν θὰ ἐλάμβανον ἰερός καὶ δλα τὰ ἄλλα ἀνατρεπτικά
στοιχεῖα καθὼς ἐπίσης καὶ δλοι οἱ δρόμτες κομματικοὶ
σχηματισμοί.

‘Η διαρροή τούς τόπους ήτο φοβερά. Διὰ νὰ κάμουν ἀκόμη καὶ τὸν ἐμφύλιον πάλεμον τοῦ 1935, ἔχρεισθημεν νὰ δανεισθῶμεν δπλα ἀπὸ τοὺς γείτονάς μας. Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν εύρισκομεθα. ‘Αφίνω τὴν οἰκονομικὴν καὶ συναλλαγματικὴν κατάστασιν, ἀφίνω τὴν κατάστασιν ἀπὸ ἀπόφεως γεωργίας, δπλα ἀπόφεως ἐργασίας καὶ βιομηχανίας. “Ε!” ποιὸς λοιπὸν μποροῦσε νὰ ιμοῦ πῆγε δτι κακά ἐκαμεν νὰ κάμω τὴν 4ην Αὔγουστου; “Ολαι σι συνταγματικαὶ θεωρίαι καὶ τὰ δόγμαστα τὰ φιλοσοφικὰ τῆς δημοκρατίας δὲν ἀξίζουν οὔτε μιὰ τρίχα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς Ἐλλάδος!

Καὶ δίκαια ἐρρίζωσε τόσον βαθειὰ ἡ 4η Αὐγούστου μέσα εἰς τὴν συνείδησίν σας, διότι τὸ καθεστώς αὐτὸ δὲν ἦτο προϊὸν διανοήσεως νοσηρᾶς οὕτε συνταγματολογικῶν θεωριῶν, ἀλλὰ ἀνταποκρίνεται εἰς μίαν ἀνάγκην βαθυτάτην, βιολογικὴν ἀνάγκην τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἐπομένως εἶναι στερεὸν ὅσον καὶ ὁ ἐλληνικὸς λαὸς στερεός. Ἐντιψεῖσθε, λαε τῶν Καλαμῶν, ὅτι ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, εἰς τὰ τέλη τοῦ Μαΐου τοῦ 1935, ἥμουν μαζὶ σου καὶ σου ὀμβιλησα. Ἐνθυμεῖσθε ἔλοι σας τὶ χρόνια πένθους καὶ δυστυχίας ἥσαν ἐκεῖνα, ἐνθυμεῖσθε εἰς ποίαν κατάπτωσιν εἰχε φθάσει τὸ Ἐθνος μας, εἰς ποῖον ξέσχισμα καὶ εἰς ποῖον ἐσωτερικὸν αἰματοκύλισμα, ἔτοιμον νὰ γίνη λεία τοῦ πρώτου οἰουνδήποτε ποὺ θὰ ἥθελε νὰ τὸ καταλάβῃ. Καὶ δὲν ἔχοντε τὸ Κράτος μας τότε παρὰ ἀπὸ ἐλεπιμοσύνην τῶν γειτόνων του. Τότε, μὴ βλέ-

ποντας ἀλλην διέξοδον, ἐσήκωσα πῶτος τὴν φωνὴν
μου μέσα εἰς τὴν Ἑλλάδα και ἐζήτησα ἀπὸ τὸν ἑλλη-
νικὸν λαὸν νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν Βασιλείαν και τὸν Βα-
σιλέα του. Ἐνθυμεῖσθε ὅλοι σας τὰ ἐπιχειρήματα τὰ
ὅποια σᾶς εἴπα ὅταν ὡμίλησα ἐμπόρος σας και τὰ ὅ-
ποια μένουν στερεά πάντοτε και ἀπὸ τὰ ὅποια δὲν
ἔχω νὰ ἀφαιρέσω και τώρα οὔτε ἔνα γιῶτα.

* Ήλθεν ἡ Βασιλεία, ἀλλὰ συνέβη τότε καὶ τὸ ξένης περίεργον.

“Οτι ἐνῶ δὲ Βασιλεὺς καὶ δὲ λαὸς ἦσαν ἀπολύτως σύμφωνοι εἰς τὸ νὰ ἐκλείψῃ κάθε ἵχνος ἐσωτερικοῦ διχασμοῦ, εἰς τὸ νὰ ὁμονοήσῃ ἡ Ἐλλὰς διὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τραβήξῃ μπροστά, τὸ καθεστώς τῆς ἐποχῆς ἔκεινης, τὸ κοινωνικὸν καθεστώς καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ προσέξητε ὅτι δὲν ἔχω νὰ κατηγορήσω ἄτομα, παρὰ μόνον τὸ σύστημα, τὸ καθεστώς λέγω τῆς ἐποχῆς ἔκεινης παρενεβλήθη μεταξὺ Βασιλέως καὶ λαοῦ καὶ ἐννοοῦσε νὰ διατηρήσῃ τὴν κατάστασιν τὴν προτέραν τῶν διαιρέσεων, τοῦ διχασμοῦ τοῦ ἀλληλοφαγώματος, τὴν κατάπτωσιν τοῦ τόπου.

Η Βουλή τοῦ 1936, ἡ τελευταία καὶ τελειοτέρα ἐκδήλωσις τοῦ κομιστικοῦ καθεστώτος ενδίσκετο εἰς τοισύνην ἐσωτερικὴν ἀδυναμίαν ποὺ δὲν ἤμποροῦσε οὔτε Κυβέρνησιν νὰ δώσῃ. Συνεβιβάζετο μὲ τὴν ὑπηρεσιακὴν κυβέρνησιν ἐκείνης τῆς ἑποχῆς καὶ ἀφίνε τὸ κοάτος νὰ πηγαίνῃ κατ' ἀνέμων. Δὲν ἤμποροῦσε νὰ δώσῃ Κυβέρνησιν, διότι διὰ νὰ δοθῇ Κυβέρνησις ἀπητεῖτο ἡ ὁμόνοια μεταξὺ τῶν βουλευτῶν καὶ τὰ κόμματα ἐπεξήγουν τὴν διχόνιον⁷. Ἐπρεπε τὸ ἔνα νὰ ἔχῃ ἐχθροὺς ἐκείνους ποὺ ἀνῆκαν εἰς τὸ ἄλλο. Ἡθελε τὸ ἔνα τὴν ἐξόντωσιν τοῦ ἄλλου διὰ νὰ ἤμποροῦσῃ νὰ ζήσῃ. Καὶ ἔτσι ἡ Ἑλλάς ἐφέρετο κατ' ἀνέμων καὶ κατὰ κορημῶν μὲ κλονισμένην τὴν θέσιν τῆς μέσα εἰς τὴν Βαλκανικὴν Συνεννόησιν, χωρὶς πολεμικὰς δυνάμεις, χωρὶς οἰκονομικὰ μέσα, μὲ τὴν δραχμὴν καταρρέσουσαν, μὲ τὸν τόπον φθίνοντα. Τότε ὁ θάνατος τοῦ ἀειμήστου Δεμερτζῆ μὲ ἔφερεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Πρωθυπουργοῦ. Καὶ τὸ περίεργον, τὸ ὅποιον συνέβη τότε, καὶ τὸ δποῖον ἀποδεικνύει πόσον τὸ καθεστώς τῆς 4ης Αὐγούστου ἦτο καὶ εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τὴν χώραν καὶ ἀνταποκρίνετο εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτῆς. Ἔτος τὸ ἔξης: Ἐμὲ μὲ ἐγνώριζαν δῆλοι δτὶ ἥμουν ἀπὸ ἑτῶν ἀντικοινοβουλευτικός, ἐμὲ μὲ ἐγνώριζαν δῆλοι δτὶ ἥμουν ἐχθρὸς τῶν κομμάτων καὶ ὅμως δταν παρουσιάσθην πρωθυπουργός μέσα εἰς τὴν Βουλὴν ἐκείνην, χωρὶς καμίαν βίαν, χωρὶς καμίαν πίεσιν, μοῦ ἔδωκαν δῆλοι, πλὴν τῶν κομμουνιστῶν, δῆλοι οἱ ὄλλοι ψῆφον ἐπιτοσισθῆντος. Καὶ ὅχι μονάχα τοῦτο, ὄλλα καὶ μοῦ ἐψήφισαν τὸ πρόγραμμα, τὸ ὅποιον εἶναι ἐπάνω-κάτω ἐκεῖνο, τὸ δποῖον ἐφαρμόζομεν τώρα. Λέγω ἐπάνω-κάτω, διότι ἀρκεταὶ μεταβολαὶ ἔνεκα τοῦ χορόνου καὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν περιστάσεων ἐπῆλθον.

Ἐψήφισε, λοιπόν, ἡ τότε Βουλὴ τὸ πρόγραμμά μου, τὸ ὅποιον διὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐστηκώθηκαν μερι-
κοὶ βουλευταὶ καὶ εἴπαν δτὶ θὰ ἔχειειάζετο τούλαχι-
στον ὄλοκληρος δεκαετία. Καὶ ἐγὼ τοὺς εἶπα. «Ἐγώ
σᾶς παρουσιάζω αὐτὸν καὶ ὃν θέλετε τὸ ἀπορρίπτετε». Οὐδεὶς τὸ ἀπέρριψε καὶ τούναντίον τὸ ἐψήφισαν ὄ-
λοι. Διατί; Διότι ἡσθάνοντο τὴν πλήρη ἀδυναμίαν
τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος, ἱσθάνοντο, δτὶ ἥλθε πλέον
τὸ τέλος, τὸ μωραῖον τέλος του, καὶ ἔκαμαν ἔκεινο ποὺ
κάμνει μία ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις, δταν χρεωκοπεῖ. Ἐ-
κήρυξαν τὸ καθεστώς ἔκεινο εἰς κατάστασιν πτωχεύ-
σεως καὶ κατέθεσαν τὸν ἰσολογισμόν του. Ἔτσι ἔφυγε
τὸ ἔνα ἐμπόδιον ἀπὸ τὴν μέσην διὰ νὰ ἀντιμετωπισθῇ
τὸ ὅλο, ὁ κοινωνισμός. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κοινωνισμὸς
ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἐζήτησε νὰ ἀνατρέψῃ τὰ
πάντα, ἐπῆλθεν ἡ 4η Αὔγουστου.

Ἐτσι ἐπῆλθεν ἡ 4η Αὐγούστου, διὰ νὰ θέσῃ τέρμα καὶ εἰς τὸ κοινωνικὸν καθεστώς καὶ εἰς τὸν κοινωνικὸν κίνδυνον. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ ὑπάρχει κανεὶς ὁ ὅποιος νὰ μεῖλη νὰ μοῦ εἰπῇ ὅτι δὲν ἡτο ἀναγκαία ἡ Μεταβολή ἔκεινη; Ὅτι δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ ὅλοκλήρου, ἀφοῦ καὶ ἔκεινοι οἱ ὅποιοι ἔπειτε νὰ ἥσαν ἔχθροι τῆς Μεταβολῆς ὅχι μόνον δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὴν ἔχθρευθοῦν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἥποιξαν τὸν δούμιον:

Ο ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

Μια τρύπα για όλα τα φίδια

Εις τὴν δημοκρατίαν ὁ τύπος θεωρητικῶς ἔκπληκτος δύνα προσφέρει. Πρώτον εἶναι φορεὺς τῆς θελήσεως τοῦ λαοῦ καὶ δεύτερον ἀποτελεῖ μέσον δημοσιεύσεως τῶν στοχασμῶν τῶν ἀτόμων. Αὐτὰς γίνονται θεωρητικῶς, διότι πρακτικῶς συμβαίνουν δισφορετικά πράγματα, που σχετιζόμενα ὥμεσως μὲ τὴν ζωήν, μᾶς ἐνδιαφέρουν περισσότερον ἀπὸ τὰς πολιτικὰς δεοντολογίας τῶν χρεωκοπημένων θεωρητικῶν τοῦ δημοκρατισμοῦ.

‘Η θέλησις τοῦ λαοῦ διαμορφούται ἀπὸ τὸν Τύπον, ὁ δόποιος πάλιν κατευθύνεται ἀναλόγως πρὸς τὰ συμφέροντα ποὺ ἔξυπηρτεῖ καὶ τὰ δόποια συνήθως προάγονται εἰς βάρος τοῦ γενικοῦ καλοῦ.

Εἶναι δυνατὸν λοιπὸν εἰς τὴν δημοκρατίαν ὁ λαός, ἔρεθιζόμενος καὶ παρασύρομενος ἀπὸ τὸν τύπον, νὰ θέλῃ πράγματα ἀντίθετα πρὸς τὸ συμφέρον του. Καὶ μπορεῖ νὰ θέλῃ κάλλιστα αὐτά, διότι ἀφ’ ἐνὸς μὲν ὁ λαός στερεῖται ἐπαρκούς κρίσεως καὶ λογικῆς, ὡστε νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς καταστάσεις, ἀφ’ ἔτερου δὲ αἱ ἐφημερίδες διασθέτουν ἀξιόλογον σοφιστικὴν δειξιοτεχνίαν, ὡστε νὰ παρουσιάζουν εἰς τὸ πλήθος τὰ ἐπιβλαβῆ ὡς ὀψέλιμα καὶ τὰ ἀναγκαῖα ὡς περιττά.

‘Ο τύπος λοιπὸν ἀποτελεῖ τὸ βασικὸν ὅργανον διαμορφώσεως τῆς κοινῆς γνώμης. Εἰς αὐτὸν μάλιστα τὸ γεγονός ἔγκειται τὸ ἄποτον καὶ ὁ παραλογισμός, διότι ἐνῷ θὰ ἔπειρε αἱ ἐφημερίδες νὰ ἀπηχοῦν τὴν κοινὴν γνώμην καὶ νὰ ἀποτυπώνουν τὴν λαϊκὴν σκέψιν, ποὺ ἔδει νὰ γίνεται ἀκουστὴ καὶ σεβαστὴ ἀπὸ τοὺς κυβερνῶντας, συμβαίνει ὀκριθῶς τὸ ἀντίστροφον, καθ’ ὅσον ὁ τύπος ἀντὶ νὰ ἐκφράζῃ τὴν κοινὴν γνώμην, τὴν δημιουργεῖ!

Συνεπῶς εἰς τὰς ἐφημερίδας δὲν ἀντικατοπτρίζεται ἡ ἀληθῆς θέλησις τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ μία πλασματική, ὥστε αὐτὴ διεμορφώθη ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν ἐντυπωσιακῶν ἀρθρογραφιῶν.

Ἐπὶ πλέον μεταξὺ ἐφημερίδων καὶ κομμάτων ἀναπτύσσονται συμπλέγματα σχέσεων καὶ συναλλαγῶν, διὰ τὰς ὁποίας θὰ ἥτο ἀφελές νὰ ἴσχυρισθῶμεν ὅτι γίνονται ἐπ’ ἀγαθῷ τοῦ λαοῦ. Οὕτω ἡ ὀπωσδήποτε ἀλληλεξάρτησις ἰδιοκτητῶν ἐφημερίδων καὶ ὀρχηγῶν κομμάτων μετατρέπει τοὺς πρώτους εἰς ἀποφασιστικούς παράγοντας ρυθμίζοντας κατὰ ἔνα σοθαρὸν ποσοστὸν τὴν κρατικὴν πολιτικήν.

Οἱ πολιτικοὶ ζητοῦν ἀπὸ τὸν τύπον προβολήν, διαφήμησιν, προπαγάνδαν, εἰς ἀντάλλαγμα αὐτῶν τῶν ὑπηρεσιῶν. Διηρωτήθη ποτὲ κανεὶς τί ἐπιζητεῖ ὁ τύπος; ‘Αλλ’ ὅταν βλέπῃ κανεὶς πρωθυπουργοὺς νὰ συσκέπτωνται μὲ ἰδιοκτήτας δημοσιογραφικῶν συγκροτήμάτων, ὀφείλει νὰ φαντασθῇ τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος τῶν παροχῶν πρὸς τὸν τύπον.

★

Διετυμπανίσθη κατὰ κόρον, ὅτι ὁ “Ελλην διὰ τοῦ τύπου δικαιοῦται νὰ δημοσιεύῃ ἐλευθέρως τοὺς στοχασμούς του. Αὐτὸς εἶναι φεύδος, διότι εἶναι ἀπόλοτον δικαίωμα τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος νὰ περικόπτῃ ἢ νὰ μὴ δημοσιεύῃ καθόλου καμμιὰ ἀπὸ τὰς διατυπουμένας σκέψεις. Εἶναι δικαίωμα του ἐπίστης νὰ μὴ δεχθῇ κἄν ὅτι τοῦ στέλλουν πρὸς δημοσιεύσιν, ἔστω καὶ ἀν ἀκριβοπληρώνουν δι’ αὐτό.

Ἐφ’ ὅσον λοιπὸν ἀναμφισθῆταις οἱ διευθυνταὶ τῶν ἐφημερίδων κάνουν ὅτι θέλουν, τότε ἔξασφαλίζει ἡ δημοκρατία εἰς τὸ ἄπομον τὸ δικαίωμα τῆς δημοσιεύσεως τῶν στοχασμῶν του;

Θὰ μᾶς εἴπουν ἵσως: νὰ ἐκδώσῃ ἐφημερίδα! Ἀλλὰ δό κάθε “Ελλην” ἔχει τὴν ἀπαίτουμένην οἰκονομικὴν ἀνθρόπητα, ὡστε νὰ ἐκδίδῃ ἐφημερίδα; “Η μήπως θὰ ἀντιτείνουν, ὅτι νὰ γράφωνται αἱ ἴδειαι εἰς «φέγγοβλα» καὶ νὰ διανέμωνται; “Ετοι βεβαίως ὑφίσταται τὸ δικαίωμα δημοσιεύσεως τῶν συλλογισμῶν τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ ὑπάρχει ἀνισότητας ὡς πρὸς αὐτό, διότι ὅλοι γράφουν εἰς ἐφημερίδας καὶ ἄλλοι ρίπτουν προκηρύξεις. Εἶναι δὲ κοινωνικῶς δικαιώτερον νὰ μὴ ὑπάρ-

χῃ καθόλου ἐν δικαίωμα δι’ δλους, παρὰ νὰ ὑπάρχῃ διὰ μερικούς.

Οὕτως ἔχόντων τῶν πραγμάτων, ἡ ἐλευθερία τῆς δημοσιεύσεως τῶν στοχασμῶν εἰς τὴν δημοκρατίαν ἀποτελεῖ δημοσιογικὸν ψεῦδος. ‘Η αἵτια δὲ τοῦ κακοῦ εὑρίσκεται εἰς τὸ γεγονός, διότι αἱ ἐφημερίδες συνιστοῦν ιδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἀνήκουν εἰς ἄπομα, τὰ δόποια χρησιμοποιούν τὴν παντοδυναμίαν τοῦ τύπου, δημοσιεύσεως, προσφέροντα πρόσωπα, στερεούμενα ἔθνικής ἰδεολογίας καὶ ήθικής ὑποστάσεως, σπιλώνει τὰς πνευματικὰς ἀξίας ποὺ ἀποτελούν τὸ πολιτιστικὸν θεμέλιον τῆς φυλῆς καὶ προπαγανδίζει τὸν υλιστικὸν ὄφελιμισμόν, ποὺ φανερῶς πλέον ἔθεσεν ως ὑπερτάτην ἐπιδίωξιν τῆς ζωῆς.

Ἡ κρατικοποίησις λοιπὸν τῶν ἐφημερίδων καὶ ἡ δημοσιεύση εἰς αὐτὰς δωρεάν καὶ κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν προτεραιότητος τῶν διαφόρων γνωμῶν ἀποτελεῖ τὴν ἄκρωτον μέν, ἀλλὰ ὀκριθῆ ἐφαρμογὴν τοῦ δικαιώματος τῆς δημοσιεύσεως τῶν στοχασμῶν. ‘Αλλά, ἐὰν αὐτὸς εἶναι τὸ ἀπόλυτον τοῦ ἐνὸς ἄκρου, ἐκεῖνο ποὺ σήμερον γίνεται εἰς τὴν δημοκρατίαν εἶναι τὸ ἀπόλυτον τοῦ ἄλλου ἄκρου.

‘Η 4η Αὐγούστου ἀπορρίπτει καὶ τὰς δύνα αὐτὰς ἀπόφεις καὶ καθιερώνει τὴν πειθαρχημένην ἐλευθεροτυπίαν, ἡ δόποις ἀναλυμένη εἰς δύνα γραμμάς σημαίνει: Πλήρες δικαίωμα τῶν ἀτόμων νὰ δημοσιεύσουν τοὺς στοχασμούς των καὶ ὀκριθεδίκαιον καθορισμὸν τοῦ πότε ὑποχρεούνται οἱ διευθυνταὶ τῶν ἐφημερίδων νὰ τοὺς δέχωνται καὶ πότε δχι.

★

‘Αφοῦ λοιπὸν εἰς τὴν δημοκρατίαν ὁ τύπος, αὔτε τὴν λαϊκὴν θέλησιν ἔκφράζει, οὔτε εἶναι τὸ μέσον ἐλευθερίας δημοσιεύσεως τῶν στοχασμῶν τοῦ ἀτόμου, τότε τί εἶναι;

‘Απλούστατα εἶναι μιὰ αἰσχροκερδής ἐπιχείρησις εύδοκιμούσα εἰς τὴν δημοκρατίαν καὶ ἀποσκοπούσα εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ λαοῦ.

Τὸ ἀντεθνικὸν αὐτὸς εἶδος τῆς βιομηχανίας τοῦ ὀργανωμένου φεύδους ἐκμεταλλεύεται ποικιλοτρόπως τὸν λαόν. Διὰ τοῦ τύπου ἐπιβάλλονται κυρίως καὶ κατὰ τρόπον ἀφανῆ αἱ θελήσεις τῶν πλουτοκρατῶν. ‘Ο

τύπος διεγείρει τὰ ἐμφύλια μίση, τὰ δόποια πάντα συντηρεῖ, διότι ὁ κεφαλαιοδημοκρατισμὸς ἀναπτύσσεται καὶ ὀφελεῖται μόνον ἐντὸς ἀτμοσφαίρας ἐνταθέντων παθῶν. ‘Ο Τύπος ἀναμοχλεύει τὸ παρελθόν καὶ φέρει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ παρόντος παλαιάς ἀντιθέσεις διὰ νὰ προκαλέσῃ νέας συγκρούσεις καὶ νὰ κερδοσκοπήσῃ ἐπ’ αὐτῶν. ‘Εξουσιαζόμενος δὲ ὅτι ἀσυνείδητα πρόσωπα, στερεούμενα ἔθνικής ἰδεολογίας καὶ ήθικής ὑποστάσεως, σπιλώνει τὰς πνευματικὰς ἀξίας ποὺ ἀποτελούν τὸ πολιτιστικὸν θεμέλιον τῆς φυλῆς καὶ προπαγανδίζει τὸν υλιστικὸν ὄφελιμισμόν, ποὺ φανερῶς πλέον ἔθεσεν ως ὑπερτάτην ἐπιδίωξιν τῆς ζωῆς.

Ούδεποτε μέχρι σήμερον ὁ τύπος συμπαρεστάθη στοὺς λαϊκοὺς ὄγωνας, ούδεποτε ἔξυπηρέτησε τὸν λαὸν προβάλλων ἡ διεκδικῶν τὰ δικαιώματά του, τουναντίον ἀνέκαθεν ἐπεδίωκε παρασκηνιακῶν ἀντιλαϊκῶν συμφέροντα καὶ ὑπακούων εἰς ἴδιοτελεῖς σκοπούς ἔξηπάτει καὶ ἔξαπατά συστηματικῶν τὸ έθνος. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς εὐθύνης διὰ τὸν διιχασμὸν καταλογίζεται εἰς τὸν τύπον, ὁ δόποιος διὰ τῆς δηλητηριώδους ὀρθρογραφίας ἔξωθεν τοὺς “Ελληνας εἰς ἀμοιβαίον μῆσος καὶ ἔχθροπτητα. Κομματιζόμενος δὲ ὁ ρυπαρογράφος δημοκρατικὸς τύπος κηλιδώνει κάθε ὑπόληψιν μὲ συκοφαντίας ἡ ἀτιμωτικούς ὑπαινιγμούς, μὴ διστάζων ἀκόμη καὶ νὰ στραφῇ ἔναντίον θεσμῶν, ἔναντίον τῆς θρησκείας, ἔναντίον τῆς πατρίδος, ἔναντίον τῶν πάντων, χάριν τῆς ἐπικρατήσεως ἔκείνων τῶν προσώπων, ποὺ αὐτὸς θέλει καὶ τὰ δόποια, προκειμένου νὰ ἐπιτύχουν, ἀδιαφορούν ἀν δὲν ἀφήσουν τίποτε ὅρθιον εἰς αὐτὴν τὴν χώραν.

‘Ο Τύπος εύρισκόμενος εἰς χείρας ἀνθρώπων ποὺ διακηρύσσουν τὸ «ἥμεῖς ἡ γαῖα πυρὶ μιχθήτω» κατέστη ὄργανον ἐγκληματικόν. ‘Υπὸ αὐτὰς τὰς συνήθειας ὁ δημοκρατικὸς τύπος ἐπιτελεῖ ἔργον ἀντικοινωνικὸν καὶ ἀντεθνικὸν καὶ τὸ ἔργον του αὐτὸς θὰ ἔξακολουθή ἔντεινόμενον, ἐνόσφερος δὲ ὑπάρχη δημοκρατικὸν καθεστώς.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

Τὴν 1ην καὶ 15ην ἐκάστου μηνὸς κυκλοφορεῖ ἡ

«4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ»

Καινοτόμος

Ριζοσπαστικὴ

‘Αναδημιουργικὴ

Zητεῖτε την ἀπὸ τὰ περίπτερα ἐπιμόνως.